HOLLY WEBB

AVENTURI la CONACUL PENHALLOW

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

Ilustrații de
JASON COCKCROFT

LITERA

AVENTURI la CONACUL PENHALLOW

STATUIA DIN BĂTAIA LUNII

Pentru propriul meu William, care m-a ajutat să-i găsesc pe Rex și pe ceilalți

HW

~

The Hounds of Penhallow Hall. The Moonlight Statue
Holly Webb
Copyright text © 2017 Holly Webb
Copyright ilustrații © 2017 Jason Cockcroft
Ediție publicată prin înțelegere cu Stripes Publishing Ltd., Londra

Editura Litera
O.P. 53, C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 90; 031 425 16 19; 0752 548 372
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii

Holly Webb

Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Justina Bandol
Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Roxana Aneculăesei
Corectură: Emilia Achim
Copertă și prepress: Andreea Apostol

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WEBB, HOLLY
Aventuri la conacul Penhallow. Statuia din bătaia lunii / Holly Webb; trad.: Justina Bandol – București: Litera, 2019
ISBN e-pub 978-606-33-5148-8
I. Webb, Holly
II. Bandol, Justina (trad.)
82–93–34=135.1
778.534.

1. O aventură neașteptată
2. O viață cu totul nouă
3. O alergare în lumina lunii
4. Un vis imposibil
5.Pași
6. Paznicul casei
7. Băiatul
8. Vânătoarea de fantome
9. Povestea lui William
10. Singură

1. O aventură neașteptată

Polly privi în jur în apartamentul pustiu. Își simțea sufletul sfâșiat. Cum se putea ca toată viața lor să încapă într-un camion de mutări? Îi plăcuse foarte mult să locuiască la Londra, dar acum i se părea că Londra le uită prea repede. Plecau pe nesimțite din oraș, și nimeni nu le observa plecarea.

Altfel ar fi stat lucrurile dacă tata ar fi fost cu ele, se gândi Polly. Aruncă o privire pe fereastră la mama ei, care discuta cu șoferul dubei, arătându-i ceva pe telefon – probabil harta. Cei de la firma de mutări fuseseră cam sceptici în privința traseului spre conacul Penhallow. Drumurile din zonă erau înguste și întortocheate, spusese mama, cu garduri vii înalte pe margini, aplecate spre carosabil, încât nu se putea conduce repede. Pomenise des despre asta pe vremea când încerca s-o convingă pe Polly că mutarea în Cornwall e o idee bună. Cât de liniștit și de pașnic avea să fie – aproape fără mașini, doar câte un tractor din când în când sau poate, chiar, câte un om călare.

Lui Polly i se părea că mama exagerează puțin, dar își dădea seama de ce. Dacă ar fi locuit acolo anul trecut, tatăl ei ar fi fost încă în viață, nu? Niciun camion mare n-avea cum să încapă pe drumurile locale, așa că nu l-ar fi împins și răsturnat de pe bicicletă.

Scutură scurt din cap, și vârful cozii de cal în care își prinsese părul o plesni peste față. Simți că ochii i se umezesc – își găsise o scuză dacă o vedea mama.

Fără să vrea, gândul îi zbura tot timpul la tatăl ei. Iar acum încerca, împreună cu mama, s-o ia de la capăt. De azi înainte aveau să fie doar ele, și nimeni n-avea să știe nimic altceva. Nimeni n-avea să mai facă mutra aceea fals mâhnită când i se adresa. Nimeni n-avea să mai șoptească în coridor, pe la spate: „Știai că tatăl ei a murit? L-a călcat un camion când mergea pe bicicletă“.

Colegii nu erau răi – sau cel puțin nu *voiau* să fie. Dar, din ianuarie, ceea ce se întâmplase cu tatăl ei devenise informația cea mai interesantă despre Polly. Povestea o urmărise tot anul școlar. Toată lumea părea să știe. În jurul ei domnea o atmosferă falsă și bizară, pentru că toți se purtau prea frumos și încercau să n-o supere. Nimeni nu mai avea voie să se certe cu ea. Prietenele păreau să meargă în vârful picioarelor în preajma ei. Becca, prietena ei cea mai bună, se întrerupea tot timpul când stăteau de vorbă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu spune din greșeală ceva îngrozitor. Lui Polly îi venea foarte greu să mai discute, cu atât mai mult despre ceva important. Chiar și profesorii erau ciudat de blânzi cu ea. Părea ridicol să te plângi că toată lumea se poartă prea frumos cu tine, dar Polly exact așa se simțea.

Acum intrase însă în vacanța de vară, iar școala din satul Penhallow începea mai târziu decât școlile de la Londra. Polly avea șapte săptămâni la dispoziție în care nu trebuia să explice nimănui că n-o are decât pe mama ei. Iar când mergea la școala cea nouă, putea să spună pur și simplu că nu are tată, și nimeni n-avea să-i pună întrebări. Totul avea să fie bine. De asta încercaseră să se convingă una pe alta ea și mama.

Își luă geaca de pe pervaz și trânti ușa în urma ei fără să se uite înapoi.

– Nu mi-ai spus că așa o să arate! zise Polly, privind cu ochii căscați fațada conacului.

Zidurile de piatră într-o nuanță de un auriu spălăcit se întindeau pe o lungime incredibilă sub cerul albastru intens și părea că o mie de ferestre scânteiază urându-i bun venit.

– Ți-am spus că e mare! Și ți-am arătat și imagini!

Era adevărat. După ce fusese acceptată în postul de administrator, mama îi arătase lui Polly fotografii și broșuri și chiar un clip video de pe site-ul conacului. Îi spusese că e o clădire veche de peste patru sute de ani și că familia Penhallow locuise acolo dinainte s-o construiască. Fusese una dintre cele mai bogate familii din Cornwall, iar camerele conacului erau pline de tot felul de obiecte de preț... Dar, cine știe de ce, nimic din toate acestea nu-i dăduse lui Polly de înțeles cât de mare și de impunătoare avea să fie clădirea. Aici trebuiau să locuiască ele două?

Da, numai că într-o porțiune foarte, foarte mică din ea.

– Dacă privești pieziș, în spatele hornului, îi spuse mama, mijind ochii la acoperiș, cred că aia e fereastra dormitorului tău. Uite acolo sus, o vezi? Cu geamul

rotund.

Polly zări într-adevăr deasupra acoperișului, aproape de vârful unui turnuleț, un cerc și simți că, undeva în adâncul ei, se aprinde o mică scânteie de entuziasm. Fu o senzație ciudată; era tristă de atâta vreme! Poate mama avea dreptate, și amândurora le prindea bine o experiență nouă. Polly îi acceptase planul, dar nu-și închipuise niciodată că o să *funcționeze*. Fusese convinsă că nodul acela dur și înăbușitor din piept n-avea să-i mai dispară vreodată. Cum ar fi putut, când tata nu mai era? Dar, cumva, conacul acesta bătrân îi spunea: „S-ar putea să ai parte de o aventură..."

– Mă bucur mult să te revăd, Anna. Și sunt încântat să fac cunoștință cu Polly. Stephen îi întinse mamei o cană uriașă cu ceai și dădu la iveală o cutie cu fursecuri. Probabil o să fiți pe-aici în cea mai mare parte a timpului, zise el. În pauză, toată lumea se adună în camera personalului, așa că întotdeauna e ceai, iar dacă știți să căutați, găsiți și fursecuri.

Polly luă zâmbind unul din cutie. Îi plăcea Stephen – arăta cam jerpelit în hanoracul lui inscripționat cu „Conacul Penhallow", cu ghetele pline de noroi și claia de păr cârlionțat, dar ochii lui albaștri erau energici și prietenoși.

Vreo douăzeci de voluntari făceau pe ghizii la conac, iar una dintre sarcinile de serviciu ale mamei lui Polly era să-i supervizeze. Dar singurii care aveau să locuiască permanent aici erau ea, Stephen și Polly. Stephen le spusese că stă într-o fostă aripă a grajdurilor, transformată în căsuță. Ca grădinar-șef, avea și el în subordine o mulțime de oameni. Dar toți plecau acasă la ora șase.

– Vrei puțin ceai, Polly? Sau niște sirop? zise Stephen deschizând încrezător ușa unui bufet. Ăăă, scuze... Se pare că trebuie să mai cumpărăm. Cred că de vreun secol la Penhallow nu mai locuiește nimeni care să aibă sub treizeci de ani!

– Serios?

Polly se întoarse brusc de la fereastră. Nu-și putea lua ochii de la peisaj. Parcul conacului era superb, luxuriant în lumina soarelui, dar, și mai frumos, printre copaci i se părea că deslușește sclipirea mării.

– N-a mai fost niciun copil? Familia care a locuit aici n-a avut copii?

– Familia Penhallow a vândut conacul în 1920. De atunci a trecut prin mâinile mai multor proprietari, dar niciunul n-a avut copii. Acum aparține Societății Istorice Penhallow, organizația caritabilă care administrează muzeul, cei care ne-au angajat pe mine și pe mama ta. Poate ai să lucrezi și tu pentru ei când mai crești. Și sunt tot timpul posturi temporare disponibile în perioada vacanțelor, la cafenea, în magazinul de cadouri...

Stephen zâmbi larg.

Polly dădu din cap. Nu se gândise la asta. Era frumos din partea lui Stephen că le considera o pereche pe ea și pe mama ei. Își cam făcuse griji că restul personalului n-avea să fie încântat văzând-o că bântuie prin conac.

Stephen luă o înghițitură mare de ceai.

– Ciudat e că nimic nu s-a schimbat prea mult aici, deși în clădire au locuit oameni foarte diferiți. Soții Penhallow și-au pierdut fiul în Primul Război Mondial și au hotărât să plece. Au vândut cea mai mare parte din ceea ce exista deja în casă noului proprietar – toată mobila, tablourile, restul obiectelor... Iar de atunci, toți cei care au venit au păstrat conacul neatins – probabil pentru că arată atât de bine. Nimeni n-a ținut să mute obiectele din locurile unde stăteau de sute de ani. În pod sunt chiar și acum cufere și cutii cu hârtii și poze vechi.

– E ciudat că au lăsat atât de multe în urmă, încuviință mama lui Polly, cu o expresie plină de curiozitate. Dar e minunat. Sunt lucruri absolut fascinante aici, ar

fi fost mare păcat să fie vândute și împrăștiate cine știe pe unde. Abia aștept să arunc o privire în pod! Sunt sigură că o să găsim tot felul de materiale interesante – fotografii, documente de familie... Și am putea să organizăm expoziții! Mă gândeam că ar fi o metodă excelentă de a reînvia trecutul pentru public – să arătăm cum membrii unei familii au trăit diferite evenimente istorice de-a lungul generațiilor.

Polly zâmbi și se întoarse din nou spre fereastră, privind linia albastră, subțire și scânteietoare a mării. Îi plăcea când mama era așa de entuziasmată. „Nu te uităm“, îi promise ea tatei în gând. „Doar că... gheața a început puțin să se topească.“

– Îți place camera? o întrebă mama. Știu că are o formă cam ciudată pentru un dormitor, dar asta pentru că e în turn.

– Dacă-mi place? Sunt deja îndrăgostită de ea! răspunse Polly fără șovăire. Uite, de la ferestrele de pe partea asta se vede marea, iar de pe partea cealaltă, văd până la poartă. Forma asta ciudată mi se pare super. De ce adică ar fi mai bun un dormitor pătrat?

Mama râse.

– Ai dreptate. Ah, Polly, nu-ți pare rău că ne-am mutat, nu? Nu simți că facem o greșeală?

Polly se răsuci și o strânse în brațe.

– Bineînțeles că nu-mi pare rău. Nu-mi părea încă dinainte să ajungem aici. Iar acum, după ce am văzut conacul... mi se pare extraordinar! Și îmi place foarte tare că apartamentul nostru e în turn. Mă simt ca într-un castel din povești!

– Da, conacul e deosebit, fu de acord mama. Are ceva aparte, nu? Știu că abia dacă am văzut încăperile principale, dar deja mă simt bine aici. Are un aer cumva prietenos, ceea ce e ciudat când te gândești cât e de uriaș. Mă simt... bine-venită.

– Da, și eu, o aprobă Polly. Și e aproape numai al nostru, mamă! Ai auzit ce spunea Stephen? El are o căsuță în vechiul grajd, separat de conac. Doar noi locuim aici. După șase seara, e practic casa noastră.

– Deci te și vezi stând cu o carte în mână pe canapeaua din salonul chinezesc, nu? zise mama râzând. Ei bine, Polly, să știi că n-o să te las să iei cina din farfuriile

alea de aur, în sufrageria familiei Penhallow. Nici să nu-ți treacă prin minte!

Polly dădu din umeri.

– Vreau doar să explorez casa când nu e nimeni.

Mama zâmbi.

– Te înțeleg, zise ea. Hai acum, să pregătim ceva de mâncare! Să vedem cum e în noua noastră bucătărie! Sunt sigură că nu se compară cu cea din vechiul apartament.

– Nici nu e greu, mami, observă Polly.

– Mda, așa e. Numai faptul că o să avem amândouă loc lângă plită, și tot e mare lucru.

Fu una dintre cele mai plăcute seri de când se știa Polly, cu toate că era obosită după drumul până acolo și după despachetat. Ea și mama abia așteptau să exploreze conacul și parcul pe perioada vacanței. Ah, și plaja! Cum putuse să uite? Acolo încă nu ajunsese! Se așeză la masa rotundă din colțul sufrageriei, cu bărbia în mână, răsucind spaghetele în furculiță.

– Și eu care credeam că n-o să reușesc să te pun prea curând la culcare în seara asta, zise mama râzând. Mai ai energie măcar pentru tortul de casă nouă?

– Bineînțeles! răspunse imediat Polly, cu toate că nu se putu abține să nu caște.

– Perfect. Dar pe urmă te duci direct la culcare!

Mama strânse farfuriile, iar Polly o urmări cu ochi adormiți cum se duce în bucătărie și se întoarce cu o felie apetisantă de tort.

Dar, cu toate că-i era somn, nu-i scăpă privirea pe care mama o aruncă ușii de la intrare și zăvorului solid, aparent nou, montat sus de tot. O privire neliniștită.

Polly simți un fior rece pe șira spinării, iar senzația plăcută de somnolență dispăru. Oare mama credea că o să i se întâmple și aici? Îmbujorată, înfipse repede furculița în felia de tort și încercă să zâmbească și să spună cât e de bun. Dar nu reuși să sune prea entuziastă, iar mama scoase un suspin.

– Scuză-mă, scumpa mea, n-am vrut să te supăr...

– N-o să se mai întâmple, șopti fata.

– Nu e vina ta, dulceață. Știu că n-o faci intenționat. Doar că ai fost foarte supărată. Dar în casa asta enormă... nu pot să nu-mi fac griji. Dacă se întâmplă să umbli prin somn, cine știe pe unde ai putea ajunge.

– N-o să mai umblu, mami, îți promit, zise Polly, înfigându-și unghiile în podul palmei.

– Ah, iubito! zise mama, trăgând-o spre ea într-o îmbrățișare. Sunt sigură că ne va fi mai bine. O să ne placă aici, la Penhallow, ai să vezi!

2. O viață cu totul nouă

Polly cutreieră biblioteca, reflectând la ultimele câteva zile, de când veniseră la conac. Își trecu degetele peste un raft cu cărți legate în piele, inscripționate cu litere aurii pe cotor. De când era aici, făcuse deja cunoștință cu majoritatea voluntarilor care erau ghizi. Dintre aceștia, doamnele îi aminteau lui Polly de bunica Ella: tot timpul o întrebau ce mai face și cum de nu-i e frig fără un pulovăraș pe ea. Nimeni n-o întreba însă de ce umblă mereu singură sau dacă n-ar vrea să știe povestea armurii expuse la parter, și nici nu i se spunea să nu treacă de funiile care despărțeau camerele private ale conacului de sălile deschise publicului. Era limpede că pentru toată lumea ea se deosebea de toți ceilalți copii care veneau la Penhallow.

I se părea că, într-un fel, casa e și a ei. Nu doar datorită felului cum îi zâmbeau toți voluntarii; întregul conac avea ceva care îi dădea senzația că acolo era locul ei. Polly nu-și dădea seama ce anume. Petrecea mult timp hoinărind prin saloane și camere, încercând să descifreze secretul. Să fie ceva legat de mirosul cerii de parchet sau al florilor? Dar n-avea cum. Penhallow o făcea să se simtă specială, și asta nu putea să fie doar din pricina cerii pentru parchet cu miros de lavandă.

Îi plăcea enorm grădina englezească din jurul conacului care acum era înverzită, o adevărată splendoare. În fața terasei se întindea o peluză perfect tunsă, spre care cobora o frumoasă scară de marmură. Trecând pe lângă cei doi câini uriași de piatră care străjuiau treptele, Polly se simțea ca într-un film istoric. Statuile erau superb sculptate, chiar dacă timpul le mai rotunjise liniile, încât, văzând conturul mușchilor puternici sub pielea de piatră, ai fi zis că sunt gata să sară de pe postament și s-o pornească săltărețe prin iarbă.

Nu doar conacul și parcul din jur erau fascinante. Frumusețea sălbatică a falezei și a plajei pietroase o atrăgeau pe Polly ca un magnet. Păcat că n-avea cu cine să le împartă, în afară de mama ei!

Se încruntă și scoase un suspin. N-avea cum să se supere pe mama. Slujba aceasta deosebită fusese mană cerească pentru ea, chiar în momentul în care avusese nevoie de un nou început. Dar oare chiar trebuia să se entuziasmeze atât? Era atât de absorbită de istoria conacului, încât abia dacă mai știa pe ce lume e. Îi promisese că aveau să meargă curând la plajă, dar până acum fusese pur și simplu prea ocupată. Și, cum nu-i dădea voie să meargă singură să înoate, Polly încă nu făcuse baie cu adevărat. Se dusese doar să se bălăcească la mal.

Clătină din cap și ieși pe ușița ascunsă a bibliotecii, din spatele rafturilor cu cărți false, furișându-se pe lângă doamna care le explica vizitatorilor pe cine reprezentau portretele. Polly auzise deja de mai multe ori discursul. Toți erau membri ai neamului Penhallow, majoritatea din secolul al XVIII-lea, când familia făcuse foarte mulți bani din exploatarea cuprului. N-o interesa să mai asculte totul o dată.

N-avea nimic de făcut, asta era problema. Mai erau porțiuni din parc pe care încă nu le explorase, dar se cam săturase și de parcuri, oricât de frumoase ar fi fost... Avea să-și ia ceva de citit, se hotărî ea, și să se așeze lângă fereastră în galeria cea

veche.

O descoperise în timp ce explora apartamentele personale din conac, cu câteva zile înainte. Era plină de praf și majoritatea mobilierului fusese acoperit cu cearșafuri, dar ferestrele dădeau spre parc – ferestre mari, înalte, din sute de bucățele strălucitoare de sticlă. Dedesubtul lor fuseseră instalate bănci late, capitonate, și, deși căptușeala de mătase li se rosese și se rupsese chiar pe alocuri, erau minunat de comode.

– Uite! *Ea* de ce are voie pe-acolo? se auzi un glas în timp ce Polly se strecura pe sub sfoara roșie. Pun pariu că toate chestiile interesante sunt în spate!

Polly aruncă o privire peste umăr, încercând să nu zâmbească superior. De fapt, chestiile cu adevărat interesante se aflau în sălile de expoziție, dar n-avea de gând să le spună asta vizitatorilor.

Fata blondă care vorbise stătea cu mâinile în șold și cu o expresie iritată pe față. Restul familiei – părinții și încă două fetițe blonde, probabil surorile ei – se uitară în lungul coridorului după Polly.

– Vreau și eu pe-acolo, oftă una dintre fete.

– Nu putem să mergem și noi? se rugă cealaltă.

Polly dispăru după colț, zâmbind cu gura până la urechi, și o luă la fugă pe scările din spate până la apartamentul lor, să-și ia câteva cărți. După câteva minute, coborî cu un teanc în brațe – deși le privea cu oarecare îngrijorare.

Mama nu apucase încă s-o ducă nici măcar în satul Penhallow, nemaivorbind de orașul vecin, unde se afla cea mai apropiată bibliotecă. Dacă le termina pe astea, n-avea ce să mai citească. Măcar îi cumpărase pișcoturi, preferatele lui Polly. Așa că își pusese patru frumos aliniate pe cartea din vârful teancului. Era asigurată până la cină.

Dar, o oră mai târziu, mâncase toate pișcoturile și terminase deja o carte despre câini – cadou de la mama, cu ocazia unei aniversări. O mai citise, însă era preferata ei – un volum gros, plin de fotografii cu diversele rase canine. Teoretic, trebuia să te ajute să-ți alegi câinele potrivit. Polly era îndrăgostită de carte, dar, dac-ar fi avut un câine, nu i-ar fi păsat de rasă. Orice soi ar fi fost minunat. Numai că asta n-avea să se întâmple. Nu putuseră să țină un câine în apartamentul lor înghesuit din Londra, iar aici sigur n-ar fi avut voie. Într-un conac atât de impunător. Deși nu era tocmai drept, dacă te uitai la toți câinii de care erau însoțite personajele din portrete.

Polly închise cartea cu un pocnet și-și pironi privirea pe fereastră. Geamul era gros și vechi, cu o tentă verzuie. Înăuntrul câtorva ochiuri romboidale de sticlă se

vedeau niște spirale ciudate, încât totul părea misterios. Polly își lipi obrazul de sticla rece, mijind ochii la parcul de dedesubt. Zări familia cu fetele blonde traversând peluza și se răsuci să le vadă mai bine. Fata cea mai mare sări pe balustrada de piatră care mărginea terasa și făcu roata pe ea. Polly fluieră admirativ: ea nu știa să facă roata. Apoi fata sări jos de pe balustradă și-și luă surioara cea mai mică în brațe, ridicând-o la piept și răsucind-o de mai multe ori. Chiar și de la înălțimea unde era, Polly auzi râsul mezinei. Și dintr-odată simți că-și dorește să fie acolo jos cu ele, să ia parte la joaca lor caraghioasă.

– Sunt ca o fantomă, șopti ea pentru sine. Aproape nimeni nu știe că sunt aici.

Imediat ce se trezi, își dădu seama că se întâmplase din nou. Avea aceeași senzație teribilă pe care o încercase și altă dată când umblase prin somn. Se uită în jur, mușcându-și buzele. Unde era? Luna plină strălucea pe cerul senin, dar radiind rece, argintie, și totul luase un aer fantomatic, estompat în alb-negru de lumina ei intensă.

Odată, pe când locuiau la Londra, Polly se trezise în toiul nopții pe trotuar, peste drum de blocul lor, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. De atunci începuse mama să ascundă cheia de la intrare și pusese un zăvor în plus la ușă. Făcea și aici același lucru: în fiecare seară, de când se mutaseră, avea grijă să încuie bine apartamentul.

– A agățat cheia lângă ușă... Mi-a spus că trebuie să știu, în caz că izbucnește vreun incendiu, șopti Polly, tremurând în aerul răcoros al nopții. Nu-mi vine să cred că am tras zăvorul... Probabil, m-am urcat pe un scaun.

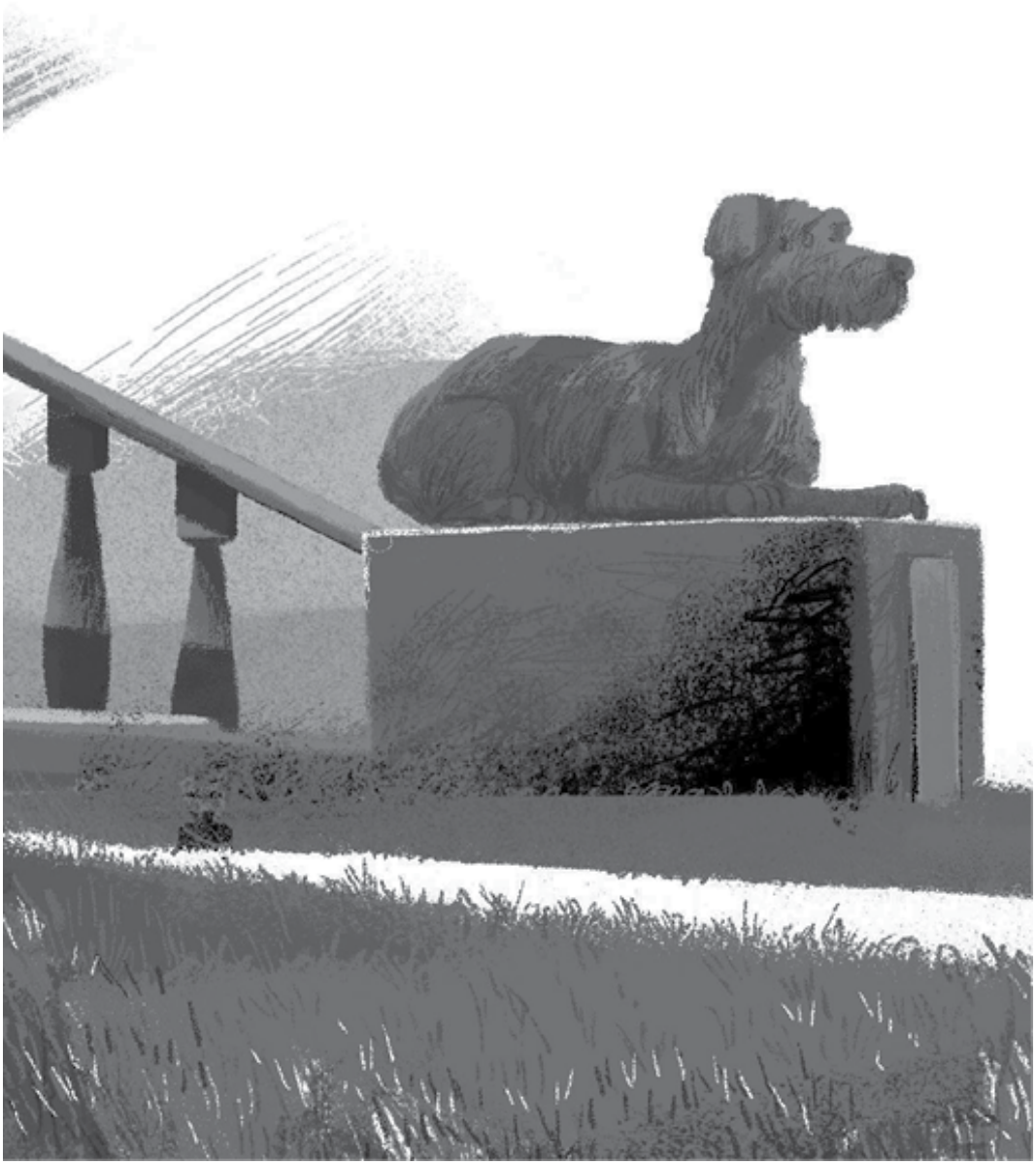

Se oprise la jumătatea scărilor care duceau spre peluză, cu picioarele goale pe marmura rece.

– Terasa...

Unde le văzuse pe cele trei fetițe jucându-se, în după-amiaza aceea.

O trecură fiorii când își aminti cât de singură se simțise văzându-le cum se jucau fericite și-și întoarse privirea spre conac. Sus, în galerie, fereastra aceea cu ochiuri romboidale sclipea smălțuită de lumina lunii. Ar fi trebuit să intre în casă – mama poate că se trezise și-și făcea griji –, dar nu se simțea în stare să se miște. Cu ferestrele atât de lucioase, clădirea arăta cu totul altfel, aproape neprietenoasă.

Polly se chirci de spaimă, și unghiile ei râcâiră ușor piatra balustradei. Clipi de

câteva ori, mijind ochii la trepte. Uitase de statuile câinilor, de o parte și de alta a scării. Acum văzu că mâna i se odihnește pe creștetul unuia dintre ogarii de piatră – cel din dreapta. Avea botul mai lung, observă ea cu un mic zâmbet. Întins pe burtă, păzea scara împreună cu tovarășul său de pe partea cealaltă.

– Ești foarte frumos, îi spuse Polly, mângâindu-i creștetul de piatră. Dar ești uriaș. Mă întreb ce rasă sunteți oare. Ceva enorm – poate câini de vânătoare.

Încercă să-și amintească imagini din enciclopedia ei canină, dar era greu să identifici rasa sub piatra roasă de vreme. Luna fu acoperită de un nor în trecere, și, în umbra mișcătoare, blana groasă de pe ceafa câinelui păru să sclipească. Polly oftă.

– O clipă mi-a venit să cred că ești un câine adevărat, în carne și oase. Ah, ce-aș fi vrut să fie așa! Ai fi ieșit la plimbare cu mine, nu?

Se scutură, încercând să se elibereze de senzația ciudată, sâcâitoare, care-i rămăsese după ce se trezise, apoi se cățără pe balustradă, lângă enormul câine de piatră. Probabil, făcea parte dintr-o rasă masivă, decise ea, de genul mare danez – numai că nu avea botul potrivit pentru un danez, era prea ascuțit. Poate ogar irlandez. Dacă ar fi stat în patru labe, i-ar fi ajuns cu capul la umăr. Polly se ghemui lângă el și-i cuprinse cu brațul gâtul gros, lipindu-și obrazul de piatra rece.

– Ești mult mai moale decât mi-aș fi închipuit, zise ea ca prin vis. Ești chiar cald! Sau poate mi-e mie frig...

Câinele de piatră întoarse capul și o căută cu botul, suflându-i ușor în ureche, și Polly chicoti somnoroasă. El păru să ia asta drept un gest de încurajare, așa că se răsuci mai mult și o linse cu însuflețire pe obraz. Avea o limbă caldă și plină de bale. Polly se ridică în picioare și-l privi consternată.

Statuia arăta acum ca și mai înainte: solidă, cenușie și absolut nemișcată. Fata clătină din cap și se frecă obosită la ochi.

– Probabil, am adormit câteva secunde, murmură ea și se uită nesigură la câinele de piatră.

Oare în vis îl văzuse mișcându-se? Lingând-o? Dar obrazul îi era umed...

– Te-ai... te-ai mișcat? întrebă ea și se simți stupidă.

Doar n-avea cum să-i răspundă, nu?

Uriașul de lângă ea rămase neclintit, iar Polly oftă. Bineînțeles că visase. Se întoarse cu spatele la el, urcând agale scările. Și totuși, când ajunse în vârf, auzi în spate un fâșâit și un pufnet. Se răsuci cât putu de încet.

Câinele de piatră se ridicase în patru labe, se întorsese și venise după ea! Acum o țintuia cu privirea de pe balustrada înclinată, legănându-și uriașa coadă stufoasă, iar ochii îi licăreau în lumina lunii.

3. O alergare în lumina lunii

Polly rămase pe loc, uitându-se la câine – cocoțat pe balustradă, era cu două capete mai înalt decât ea. Fata întoarse capul spre soclul pe care stătuse statuia – poate era încă acolo, iar acesta era pur și simplu un alt câine care apăruse pe neașteptate din parcul conacului.

Dar piedestalul de piatră era gol. Pe cealaltă parte a scării, geamănul lui zăcea întins ca și mai înainte, neclintit, privind orb către parc.

– Faci asta... adică... se întâmplă des? întrebă Polly în șoaptă, cu vocea sugrumată. Te... trezești la viață în fiecare noapte? Fără să te vadă nimeni?

Nu știa dacă aștepta vreun răspuns. Câinii, în mod normal, nu vorbesc. Dar, pe de altă parte, nici statuile nu se mișcă.

– Nu în fiecare noapte.

Fata râse uimită, o singură dată, și apoi își duse mâna la gură, speriată că făptura aceasta uriașă avea să se supere și să încremenească din nou.

Dar câinele sări grațios de pe balustradă și se duse lângă ea. Acum, stând la același nivel, îi venea lui Polly până aproape de umăr.

– Numai rareori, când e lună plină. Plus că tu ai vorbit cu mine, te-am auzit. Nu m-am putut abține. Nimeni nu mi-a mai vorbit de foarte mult timp. Și vorbeai de parcă... se întrerupse el, scuturând din urechile blănoase, ascuțite. De parcă aveai mare nevoie să-ți răspund, continuă cu blândețe.

Vorbise cu voce joasă și puțin morocănoasă, dar pe un ton prietenos. Cuvintele se potriveau întru totul cu înfățișarea lui: puternice, dar nici pe departe înspăimântătoare.

– Așa e, recunoscu Polly încet, clipind încă derutată de bizareria situației. N-am cu cine să vorbesc aici. Suntem doar eu și mama, iar ea muncește foarte mult. Aproape și-a recăpătat bucuria de-a trăi. Nu pot să i-o stric spunându-i că mă simt singură, când ei în sfârșit îi merge bine.

– Nu-ți place aici? Nu ești fericită?

Oare i se păruse ei sau tonul lui sunase dezamăgit?

– Ba da, îmi place foarte mult! E cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată! Îmi place mai ales să cutreier prin casă și prin parc. Dar nu e același lucru când ești singur.

Câinele se așeză pe neașteptate, îndoindu-și picioarele din spate aproape ca o păpușă ale cărei sfori fuseseră tăiate dintr-odată.

– Nu, ai dreptate, încuviință el încet. Nu e același lucru.

Polly veni mai aproape și, întinzând mâna, îl mângâie pe urechi. Blana îi era moale ca mătasea, deși ea se așteptase – cine știe de ce? – să simtă asprimea și uscăciunea pietrei.

– Ești singurul câine adevărat de aici? întrebă ea și privi spre geamănul lui. Și el?

Câinele îi atinse palma cu botul și lăsă capul în jos.

– Nu știu... nu-mi amintesc... Deocamdată sunt singurul – poate și în general...

Brusc, sări în sus, scuturând din capul enorm și dând frenetic din coadă ca dintr-o mătură. Începu să țopăie în patru labe ca un cățeluș, și Polly izbucni în râs.

– Hai, atunci! lătră el gros, întinzând labele din față.

Chiar și dacă n-ar fi fost capabil să vorbească, ea și-ar fi dat seama că o cheamă să se joace.

– Unde mergem?

– Să explorăm! Nu asta ți-ai dorit? Hai, nu mai sta! Unde vrei mai întâi?

Fata aruncă o privire spre conac, întrebându-se o clipă ce face mama ei. Dacă se trezise și-i descoperise absența? Apoi însă întoarse ochii spre câine, îi văzu urechile zvâcnind de nerăbdare și hotărî că merită să riște. Cum să rateze prilejul de a pleca într-o aventură alături de un câine de piatră? Și, în plus, de ce s-ar fi trezit mama? Probabil, dormea buștean, visând la documente vechi.

Clădirea se schimbase din nou, observă Polly fixând cu privirea ferestrele apartamentului lor. Acum, când avea cine s-o protejeze, strălucirea aceea argintie, vag sinistră se schimbase într-o sclipire prietenoasă.

– Cum te cheamă? întrebă ea, dar imediat își mușcă buzele, sperând că ogarul chiar avea un nume și că nu-l supărase.

Dar el întoarse capul, privind-o lung cu limba groasă și roz atârnândă, zâmbindu-i binevoitor.

– Rex, răspunse lăsându-și capul într-o parte și urmărind-o cu ochii. Știi că înseamnă „rege“, nu?

Își îndreptă apoi capul, fără să-și ia privirea de la ea, înalt și mândru.

Polly încuviință. I se părea un nume potrivit pentru el, fiindcă arăta într-adevăr impunător. Și nu doar datorită dimensiunilor; avea un cap nobil. Părea genul de

câine care ar fi gonit alături de un rege, năpustindu-se în bătălie. În plus, părea *bătrân* – și de aceea salturile lui de bucurie erau atât de caraghioase. Fata dădu să-l întrebe câți ani are, dar se răzgândi. Nu era sigură că vrea să știe, nu încă. Întreaga situație ar fi părut și mai puțin plauzibilă, iar ea deocamdată își dorea să creadă că totul e adevărat.

– Pe mine mă cheamă Polly, spuse ea, răsucindu-se încet și privind în jur. Nu știu unde am putea să mergem...

Hoinărise până acum doar până la iaz. Îi plăcea foarte mult să meargă la pârâiașul care forma o cascadă mică peste pietre chiar la vărsarea în ochiul de apă și petrecuse mult timp aplecată peste pod, urmărind uriașii crapi japonezi care treceau ca niște stafii pe sub picioarele ei. Dar probabil că, în întuneric, ar fi fost greu de deslușit.

– Ție unde-ți place cel mai mult? întrebă ea.

Câinele se apropie, iar Polly îi simți căldura trupului lipit de șoldul ei.

– În golf, unde e plaja. N-am mai simțit de nu știu câtă vreme nisipul sub tălpi. Vocea lui Rex era mai degrabă un mârâit plin de însuflețire, iar coada lui o plesni pe Polly peste picioare. Vrei să vii?

Fata înghiți în sec. Nu prea știa cum va fi poteca pe întuneric și era în picioarele goale, dar își îndreptă spatele și încuviință.

– Da.

– Atunci ține-te de mine – ia-mă de zgardă!Polly îi simți nerăbdarea din voce, dar și comanda. Părea să fie un câine *poruncitor*, se gândi ea, clipind din nou de uimire.

Zgarda era o fâșie lată de piele rigidă, cu ținte metalice. Polly își vârî degetele adânc sub ea, înfigându-le recunoscătoare în blana groasă și sârmoasă a lui Rex. Ceva din curajul și înflăcărarea lui i se transmisese și ei, iar inima începu să-i bată mai repede.

Câinele porni cu pași mari înainte, conducând-o peste gazonul perfect tuns. Fata se cutremură: era nespus de ciudată noaptea aceasta luminată de lună, iar iarba îi învelea umedă și rece picioarele desculțe. Rex pășea rapid în jos, pe poteca din dale de piatră, spre pâlcul de copaci de la marginea falezei. Era partea cea mai sălbatică a parcului – sau cel puțin cea care părea de nestrăbătut. Polly îi văzuse o dată pe Stephen și pe grădinari lucrând acolo, tăind ferigile care crescuseră peste cărare.

Auzi deodată marea, șoptind blând la baza rocilor din golf. Îi aruncă o privire lui Rex și amândoi grăbiră pasul, nerăbdători să ajungă mai repede pe plajă.

– Ține-te bine! îi spuse el când intrară pe poteca îngustă de nisip, iar fata își strânse degetele de la picioare încercând să evite pietrele.

Golful se deschise în jurul lor în timp ce coborau pe cărarea alunecoasă, iar lui Polly i se tăie răsuflarea văzând suprafața scânteietoare a apei argintate de lună. Mărginită de faleza înaltă, stâncoasă, mica lagună era la adăpost de vânt. Doar valurile abia vizibile soseau susurând la mal, spărgându-se într-o spumă de bulbuci

albi. La celălalt capăt al plajei, o cascadă se strecura printr-o despicătură în stâncă, sărind sclipitoare de pe buza falezei.

Rex scurmă nisipul cu labele uriașe din față și se întoarse spre Polly. Își retrase capul în piept, iar ea îl privi curioasă: i se părea că arată aproape sfios.

– Am putea să tragem o fugă, propuse el, lipindu-și nerăbdător urechile de cap.

Polly zâmbi larg. Simțea și ea chemarea fâșiei lungi și netede de nisip fin. Își scoase degetele de sub zgardă și-și înfipse tălpile în pulberea sfărâmicioasă de sub picioare, gata s-o ia la goană. Știa că Rex avea să fie de trei ori mai rapid, dar nu-i păsa. Câinele scoase un soi de urlet sălbatic de plăcere și porni cu un salt. Păru să ajungă la jumătatea plajei înainte ca Polly să se fi clintit măcar din loc, și ea chiui, luând-o la fugă după el, râzând, gâfâind și zdupăind prin nisip.

Câinele încetini pentru ca ea să-l prindă din urmă, rotindu-se nebunește ca să-și muște coada, apoi făcând cercuri mai largi în jurul ei. Ajunseră la cascadă, iar Polly își vârî râzând picioarele sub jerba de stropi, în timp ce Rex țopăia sub jetul de apă, împroșcând-o din cap până-n picioare.

Se trântiră în cele din urmă pe malul mării, unde nisipul era abia umed, și rămaseră cu privirea ațintită în larg. Luna era enormă, plină și perfect rotundă. Atârna chiar deasupra valurilor, iar fata avu impresia că, dacă s-ar întinde doar puțin mai mult, ar atinge-o sau ar putea chiar s-o ia de pe cer și s-o țină în căușul palmelor. Se rezemă de umărul lui Rex, privind visătoare imaginea astrului în apă.

– Ar trebui să ne întoarcem... spuse ea în cele din urmă.

– Mmm... mârâi el încet.

– Doar din cauza mamei. Altfel, aș prefera să stau aici cu tine...

– Probabil, și eu ar trebui să mă întorc, murmură Rex.

Polly voi să-l întrebe dacă aveau să mai facă asemenea escapade – dacă avea să-l mai vadă. Dar dacă el ar fi spus că nu? Dacă învia doar o singură dată pe an? Sau o singură dată în viață? Înghiți în sec. Poate, dacă-l întreba, avea să rupă vraja.

El îi suflă cald în ureche și apoi îi șopti:

– Ține-te de mine!

Polly îi puse un braț în jurul gâtului și-și îngropă fața în blana lui. Îi simți mușchii umerilor mișcându-se în timp ce se ridica în picioare, trăgând-o și pe ea în sus. El o conduse de-a latul plajei și apoi, la capătul potecii, când văzu cât de împiedicat mergea, se opri și o împunse ușor cu botul.

– Ești sleită de puteri. Urcă-te pe mine!

– Dar n-o să te doară? întrebă Polly, înăbușindu-și un căscat.

El îi linse urechea și gâfâi – ai fi zis aproape că zâmbește.

– Nu. Hai, urcă! O să fie ca pe vremuri...

Polly dădu să-l întrebe ce vrea să spună, dar Rex o împunse cu botul umed în obraz.

– Urcă, nu mai sta!

Ea se apucă de blana deasă, cu fir gros, de pe ceafa lui și i se cățără cu grijă în spinare. Îi înfipse genunchii în burtă, ca să se țină bine, și scoase un strigăt înăbușit când Rex o porni în sus pe cărare cu pași rari. Își lipi obrazul de gâtul lui și privi pieziș la stelele împrăștiate pe cerul nopții ca niște granule de zahăr.

La poalele scării de piatră, câinele se opri, iar Polly alunecă ușor de pe spatele lui.

– Ia-ți la revedere! spuse el morocănos, iar ea îl apucă și mai strâns de gât.

– La revedere!

El se desprinse ușurel și sări sus pe balustradă. Fata suspină și se întoarse cu spatele: nu suporta să-l vadă schimbându-se la loc în piatră. Se auzi un țăcănit ușor de gheare și apoi se instală o tăcere adâncă. Chiar și boarea abia simțită dinspre copaci păru să se potolească, iar Polly o luă la fugă în sus pe trepte, cuprinsă dintr-odată de spaimă.

Pe cea din urmă se opri și se forță să se uite înapoi la Rex, întins pe piedestalul lui de marmură, cu capul uriaș ridicat. De cealaltă parte a scării, geamănul lui privea și el departe, peste parc, în aceeași postură încremenită.

Rex arăta ca și cum nu s-ar fi mișcat niciodată.

4. Un vis imposibil

Polly se foi prin somn și bolborosi ceva, îngropându-și fața în pernă.

– Polly, iubito, trezește-te!

Fata se întoarse pe spate, clipind, și privi năucă în cameră și la mama ei. Încăperea era scăldată în lumina aurie a soarelui, iar Polly simți cum o cuprinde o senzație plăcută. Ca și cum ar fi fost prima zi de vacanță. Sau ziua ei. Și totuși, în mod sigur, nu era ziua ei...

– Hai, somnorilă! râse mama. Te-am lăsat să dormi mai mult, dar acum trebuie

să plec la birou. Ești bine, da? Ai cereale și pâine în bufet, dacă vrei să-ți faci prăjită. Dar te rog să strângi de pe masă când termini, bine? Treci mai târziu pe la mine!

Polly dădu din cap, clipind des. Se trezi de tot, iar întâmplările din noaptea trecută îi reveniră în minte. Rex! Plaja! Își îngropă nasul în pilotă ca să ascundă zâmbetul care i se lățise pe față, apoi își trase picioarele și le îndoi sub ea, ca să nu-i iasă la iveală. Probabil erau murdare după ce umblase prin pădurice și pe plajă, și n-o putea lăsa pe mama s-o vadă așa. S-ar fi îngrijorat că fiica ei umblase iar în somn.

„Și chiar am umblat", își dădu seama fata uimită, ridicându-se în capul oaselor și zâmbind în sinea ei în timp ce mama țâțâi la vederea dezordinii din cameră și dispăru în bucătărie cu paharul de pe noptieră. Și totuși, faptul că fusese iar somnambulă nu părea să mai conteze după ce ieșise noaptea trecută și descoperise... Ce anume era Rex? Trebuia să-l întrebe... „O să mă duc mai târziu la el. O să încerc să prind un moment când nu e nimeni pe terasă. Dar va trebui să fiu atentă. Nu pot să risc să afle cineva."

Și persoana care avea cele mai mari șanse să afle era mama. Dacă cearșaful se murdărise cumva de noroi trebuia să-l scoată de pe pat și să-l pună, împreună cu fața de plapumă, în mașina de spălat de la parter.

Căscă și dădu din degetele de la picioare, surprinsă că nu și le simțea nici murdare, nici pline de nisip. Să i se fi șters când fugise în sus pe scări?

Căscă din nou și apoi clipi neliniștită. Își amintise oare să încuie ușa apartamentului și să pună zăvorul? Dacă nu, mama avea să afle negreșit că umblase prin somn.

– Pa, Polly! Ne vedem mai târziu!

Ușa se trânti, iar fata răsuflă ușurată. Încuiase probabil, deși nu-și aducea aminte. Își răsuci gânditoare o șuviță de păr pe deget. De fapt, nu-și amintea nici să fi urcat scara până în turn. Ultima imagine pe care o avea în minte era statuia lui Rex, tăcută și neclintită pe piedestalul său de piatră.

Dar asta nu însemna că aventura ei în lumina lunii nu se întâmplase.

Și totuși nu era nici fir de nisip nicăieri – nici pe pat, nici pe podea. Nu avea tălpile murdare de noroi uscat, iar părul și-l simțea curat – doar puțin încâlcit, așa cum era întotdeauna dimineața. Șuvițele nu-i rămăseseră nici umede, nici asprite de sare de la zbenguiala prin apa mării. Pijamaua nu părea nici ea să fi suferit de pe urma scurtei drumeții prin pădure. Poate avusese pur și simplu noroc – sau poate totul fusese un vis.

Înghiți în sec, simțind deodată în stomac un ghem greu de dezamăgire.

Se apropie cu pas încet de fereastră și privi parcul de jos. Nu vedea decât botul cenușiu al lui Rex, restul corpului îi era ascuns. Nu-și dădea seama dacă se schimbase ceva la el.

Oftă încet. Da, fusese un vis, bineînțeles. Statuile de animale nu învie și nu vorbesc.

– Măcar înseamnă că n-am umblat prin somn, șopti Polly pentru sine.

Deși, de data asta, nu i-ar fi părut rău.

Se mișcă puțin în loc, încercând să-și întindă genunchii amorțiți. Se așezase la început pe o băncuță chiar sub terasă, de unde putea să vadă foarte bine statuile celor doi câini. Dar lumea o tot privea lung, și o doamnă o întrebase la un moment dat dacă nu cumva se pierduse și-și căuta părinții. Rușinată, Polly mormăise ceva și

se grăbise să plece.

Acum stătea cocoțată în tisă, în scobitura dintre o creangă groasă și trunchi. Mijind ochii printre acele întunecate ale copacului, îl văzu pe Rex în poziția lui dintotdeauna de la poalele scării. N-ar fi putut spune ce anume așteaptă să se întâmple, dar simțea că nu-și poate desprinde privirea de la el. Stătuse aici toată dimineața, uitându-se la cele două statui și măsurându-i cu privirea pe vizitatorii care urcau și coborau scările. Foarte mulți se opreau să admire animalele sculptate, dar nimeni nu părea să observe ceva ciudat la câinele din dreapta. Nimeni nu-l îmbrățișa, nu-l mângâia pe gât, nu-i murmura la ureche. Rex părea foarte singur.

Polly se strâmbă când îi văzu din nou pe cei doi băieți gălăgioși. Fugeau pe scări în sus. Se tot alergaseră prin parc, iar cel mare coborâse în goană pe balustradă pe lângă Rex și aproape căzuse. Fata spera că n-avea de gând să repete figura. Deși poate că ar fi fost o metodă bună să-l trezească pe Rex. Dacă se *putea* trezi. Era gata să pună pariu că, dac-ar fi fost în stare, uriașul câine n-ar fi lăsat un copil să cadă. L-ar fi înhățat cu dinții de tricou sau așa ceva. Polly făcu un gest de exasperare. Doamne, unde ajunsese? Aștepta ca băiatul cel enervant să cadă!...

– N-am vrut să spun asta, șopti ea. Of, nu, nu vă urcați!

Băieții se cățărau, amândoi de data asta, pe spatele lui Rex, prefăcându-se că-l călăresc. „Exact ca mine“, se gândi Polly. „Încă mi se pare că a fost atât de real...“

Cel mic îl lovea cu picioarele în burtă ca pe un ponei încăpățânat. Polly își încleștă mâinile pe creangă, înfigându-și unghiile în scoarța copacului. „Ah, încetează! Încetează! O să-l rănești! Nu vezi că te porți urât?“ Chiar dacă aventura ei fusese doar un vis, tot nu suporta să se uite.

Își ținu ușurată răsuflarea când tatăl celor doi băieți veni pe sub copac, făcându-le semne și chemându-i la picnic. Deci era ora prânzului. Parcul avea să se mai liniștească puțin, căci lumea se mai împrăștia ca să-și aducă păturile de picnic și gențile frigorifice din mașini sau să ia masa în cafeneaua muzeului. În timp ce băieții o zbugheau din loc, Polly se lăsă să alunece din copac, scuturându-și acele de tisă din păr, și porni iute de-a curmezișul peluzei către scări. Ajunse la Rex și întinse mâna ca să-i mângâie blana de piatră de pe ceafă, trecându-și degetele peste țintele de pe zgardă. Și pe acestea le visase – și, în realitatea visului, fuseseră de metal.

– Ți-au făcut ceva rău băieții? Am vrut să-i cert. Își lipi obrazul de urechile lui, simțind cum piatra îi zgârie pielea și amintindu-și cât fuseseră de fine în noaptea dinainte. Chiar am crezut că ești adevărat, oftă ea. Ar fi fost atât de bine!

Simți o căldură vagă sub piele și apoi piatra păru străbătută de un fior abia simțit. Polly se dădu înapoi, privind cum o undă aurie trece pentru o clipă, sclipitoare, peste suprafața cenușie a pietrei. Dispăru aproape imediat, dar nu i se păruse. *Nu, nu i se păruse*.

– Deci n-a fost doar un vis..., zise ea și-și puse brațele în jurul gâtului lui Rex, uitându-se drept în ochii lui orbi. Diseară! Ne vedem diseară! O să fie târziu, pentru că n-o să pot ieși până nu adoarme mama. Dar promit că vin, șopti ea gâfâind.

Un chicotit înfundat o făcu să se răsucească brusc. Se uită la statuia de pe cealaltă parte a scărilor. Probabil, tot cei doi băieți erau! Râdeau de ea?

Se enervă atât de tare că aflaseră de secretul ei cu Rex, încât nu-i mai păsă că exagerează.

– Plecați de-aici! strigă. Lăsați-ne în pace!

Doar că în spatele ei nu era nimeni.

Polly clipi nedumerită, apoi, încruntându-se, porni cu pași apăsați spre statuia geamănă și se uită pe cealaltă parte. Băieții se piteau probabil în spatele ei, îi auzise doar. Probabil, acum se lăsaseră în jos, ca să nu-i vadă...

Și totuși n-aveau unde să se ascundă.

Imediat lângă trepte creșteau tufe și flori dese; nu era loc nici măcar pentru un copilaș. Plantele erau înalte, cu tulpina dreaptă, și florile albe și mov ale degetărițelor zumzăiau de albine.

Polly se întoarse lângă Rex, încă supărată. Era sigură că râsul acela nesuferit nu fusese doar o închipuire a ei. Cineva se amuzase de ceea ce-i spunea ea lui Rex. Un băiat, în mod cert, genul de băiat enervant pe care-l cunoștea de la școală, care se

credea de o sută de ori mai deștept ca *fetele*... Își încrucișă brațele la piept și aruncă o privire încruntată peste scară.

Și atunci, pentru o clipă numai, când soarele fu acoperit de un nor, îl văzu. Era un băiat doar puțin mai mare decât ea. Stătea tot așa, cu brațele încrucișate și cu un rânjet pe față. Purta o cămașă și pantaloni scurți, dar parcă demodați. Era, în primul rând, o cămașă adevărată, ca de uniformă școlară, cu guler și cu mânecile lungi suflecate. Iar pantalonii îi erau maronii și largi în jurul genunchilor. Purta niște ghete roase, iar părul castaniu-deschis îi cădea ciufulit pe umeri.

Polly văzu toate acestea dintr-o privire, dar observă în primul rând că băiatul chiar râdea de ea. Din spate, peste umărul lui privea un câine masiv, cu blana cenușie ca oțelul, cu botul lung ca al lui Rex. Tot un ogar. Și el rânjea, cu limba roz atârnândă, dezvelindu-și dinții albi și ascuțiți.

– Ce-i? se răsti Polly, făcând un pas înainte. Ce-i așa de râs?

Apoi înghiți în sec, iar ochii ei înțeleseră în sfârșit ce vedeau. Câinele și băiatul stăteau amândoi lângă soclul celeilalte statui, iar statuia însăși dispăruse.

Dar apoi soarele străluci din nou, iar băiatul se făcu nevăzut. Nu mai rămase, sub ochii fetei, decât sculptura de marmură a câinelui, cu figura lui nobilă, cu labele din față încrucișate elegant. Și nu se mai auzi nimic, doar albinele care bâzâiau în florile de degețel.

Polly era singură.

5.Pași

Polly stătea pe pat, pe jumătate întinsă, răsfoind cartea despre câini și reflectând la întâmplările zilei. Abia aștepta să iasă din nou în parc la noapte și să-l găsească pe Rex. Rex era fără îndoială adevărat, chiar dacă ea nu înțelegea prea bine ce fel de făptură era. Se petrecea ceva ciudat – o vrajă.

Era prima dată, își dădu seama, când folosea cuvântul acesta ca să-l descrie. „O vrajă“. Câinele de piatră chiar era fermecat, iar ea pătrunsese în vraja lui. De fapt, *ei* i se întâmpla ceva magic.

Și totuși, dacă ajungea să creadă în câini de piatră care capătă viață, până unde

putea merge cu credința în magie? Penhallow era o clădire atât de veche, încât cu siguranță ascundea multe povești între zidurile ei, iar Polly bănuia că nu toate avuseseră un sfârșit fericit.

Își petrecuse după-amiaza în casă. După ce zărise imaginea bizară a băiatului cu câinele, îi pierise cheful să mai stea în parc. Bântuise prin conac atât de adâncită în gânduri, încât, pe scara principală, aproape se ciocnise de Trudy, una dintre doamnele care făceau pe ghidul.

Polly își ceruse scuze, iar Trudy îi propusese ca, dacă tot n-are nicio ocupație, să vină să-i dea o mână de ajutor în salonul pentru copii. Polly n-avea chef să zâmbească la comandă și să stea de vorbă cu vizitatorii, dar nu-i trecuse prin minte nicio scuză suficient de bună.

La etajele superioare doar puține încăperi erau deschise publicului. Una dintre cele mai încăpătoare fusese amenajată ca salon de joacă pentru copii, cu cele mai frumoase jucării din conac: un căluț uriaș de lemn pe post de balansoar, un teatru de jucărie și o extraordinară casă pentru păpuși, plină de obiecte mărunțele și delicate de mobilier. Fusese meșterită să semene exact cu Penhallow, dar era lată doar de o cameră.

Trudy scosese câteva piese mai puțin fragile ca să le arate turiștilor. Lui Polly îi plăceau mai ales pătuțurile și păpușelele minuțios executate, cu fețe pictate pe porțelan. La sfârșitul turului, după ce puseseră înapoi toată mobila de jucărie, Trudy se oprise să răspundă la întrebări. Iar Polly, în timp ce o aștepta într-un colț umbrit al încăperii, lângă ușă, fusese deodată copleșită de groază.

O străbătea și acum un fior când se gândea. Auzise pași – ușori, abia deslușiți – și un fel de râcâit, ca de gheare. Era stupid să se sperie atât de tare, dar adevărul e că încremenise locului cât timp pașii trecuseră pe lângă ea...

Fu și acum cât pe ce să țipe și-și duse mâna la gură: auzise iar ecoul unor pași venind din întuneric. Apoi însă oftă și clătină din cap. Era doar mama ei, care străbătea coridorul îndreptându-se spre propriul dormitor. Pașii se opriră, iar Polly împinse cărțile într-o parte și se vârî iute sub pilotă, apoi o dădu din nou pe jumătate în lături. Mama n-ar fi crezut-o niciodată că adormise înfofolită într-o noapte atât de caldă. Simți chiar și cu ochii închiși cum aceasta bagă capul pe ușă și o privește îngrijorată. Cum se teme să nu-și descopere fata din nou afară, pe cine știe ce arteră aglomerată. Cu toate că aici ar fi fost greu să găsească așa ceva.

Ușa se închise cu un pocnet scurt, iar Polly își ținu o clipă răsuflarea, așteptând ca pașii să intre în dormitorul mamei. Cât ar trebui să mai stea acum? Zece minute? Cincisprezece? Își scoase fără zgomot picioarele de sub pilotă și se dădu jos din pat, așezându-se pe podea. Dacă stătea în pat, avea toate șansele să adoarmă. Chiar și așa, indicatoarele luminoase ale ceasului de pe noptieră începură să i se încețoșeze sub ochi...

Polly clipi și se ridică în capul oaselor, mormăind. Alunecase într-o parte, cu capul rezemat de vechiul ei cățel de pluș. Cât dormise oare? Se uită din nou la ceas

și suspină: era unsprezece deja. Pierduse o oră întreagă! Oricum, măcar mama între timp adormise. Își întinse picioarele, se ridică și se duse tiptil până la ușă.

Se furișă pe hol, trecu pe lângă camera mamei și intră în sufragerie, unde se ridică în vârful picioarelor să ajungă la cheie. Bineînțeles, dacă ar fi prins-o mama, se putea preface că iar e somnambulă. Dar atunci și-ar face și mai multe griji să blocheze ușa. Polly se opri, cu urechile ciulite. În jur era tăcere deplină. Strecură cheia în broască și se chirci auzind micul clinchet pe care-l făcu butucul care se răsucea. Mama nu trăsese zăvorul în seara aceea; probabil uitase – la urma urmei, din câte știa ea, Polly nu mai umblase în somn de când sosiseră la Penhallow.

Coborî în fugă scara principală, copleșită deodată de entuziasm, încât uită că n-are voie să facă zgomot. Lumina lunii intra strălucitoare pe ferestrele înalte din dreptul scării, dând luciu balustradelor, cu lemnul lor închis la culoare, șlefuit de miile de mâini ale generațiilor. Printre baluștri se ițeau tot felul de vietăți cioplite cu migală – vulpi, ogari și nevăstuici cu boturi ascuțite – care, în timp ce Polly trecea în goană pe lângă ele, în lumina argintie, păreau că se urmăresc și încearcă să se muște.

Fata lăsă în urmă camera personalului și birourile, îndreptându-se către ușița laterală. Stephen îi arătase unde ținea cheia de rezervă, prinsă de un magnet sub unul dintre tablouri. Polly își mușcă buzele – probabil la fel o luase și în noaptea dinainte, în timp ce umbla somnambulă.

Afară, în parc, luna era încă aproape plină; doar o fâșiuță foarte subțire fusese decupată. Copacii aruncau umbre largi și stranii pe peluză, și Polly se înfioră. Alături de prietenul ei n-avea să se mai simtă atât de singură.

Zâmbi pentru sine. Pe când locuiau la Londra, petrecuse mult timp citind despre rasele mici de câini, chiar foarte mici – de pildă, despre șoricari sau terieri miniaturali, care ar fi putut încăpea în apartamentul lor înghesuit. Își imaginase un cățel pe care să și-l poată strecura în ghiozdan, ca să-l ia la școală. Iar acum avea – sau, în fine, aproape avea – un câine absolut enorm. Era sigură că, dacă s-ar fi ridicat pe picioarele din spate, Rex ar fi fost cât tatăl ei, care avusese un metru optzeci și trei înălțime. Ar fi putut să-și pună labele uriașe pe umerii lui și l-ar fi făcut fericit.

Dădu repede colțul casei, spre terasă, închipuindu-și deja cum avea să-și arunce brațele de gâtul lui și să-l strângă tare la piept. Blana lui groasă avea să-i risipească senzația stranie pe care i-o dădea parcul luminat de lună. Se încruntă la umbrele de pe lângă trepte, încercând să deslușească forma câinilor, și se trezi că încetini pasul, până când ajunse să meargă normal. Soclul lui Rex era gol. Polly simți cum inima începe să-i bubuie. Oare se întâmplase ceva?

Apoi scoase un chițăit, căci ceva blănos o împunse sub cot.

– Nu știam unde ești! exclamă ea. M-ai speriat!

– N-am mai putut să aștept, zise Rex fericit. Eram prea emoționat ca să stau locului. Unde mergem în seara asta?

Polly îl prinse pe după gât, rezemându-se de trupul lui cald, liniștitor.

– Am o idee. Dar nu e la fel de frumos ca pe plajă... spuse ea ezitând.

– Nu contează.

– Putem merge la iaz? Doar să stăm acolo. Aș vrea să... să stăm puțin de vorbă. Vreau să te întreb câteva lucruri. Adică... ai voie să-mi spui? Nu rupem nicio vrajă, nu?

Rex pufni și o linse pe obraz.

– O să-ți spun tot ce știu, Polly. Dar s-ar putea să nu-ți pot spune tot ce vrei să știi tu. Nu m-am mai trezit de foarte mulți ani, am doar amintiri vagi.

Polly dădu nerăbdătoare din cap și-l conduse în jos pe trepte și apoi pe aleea care ocolea clădirea. Grădina cu iaz era în partea de sud a conacului, pentru ca gentlemanul din epoca elisabetană care o construise să se poată plimba cu familia în lumina cea mai caldă a soarelui. Polly citise deja toate panourile informative și auzise toate textele pe care le recitau ghizii. I se părea că ar fi putut ea însăși să le facă vizitatorilor un tur al proprietății.

– Aici, propuse ea, ducându-l pe Rex în locul ei preferat de pe podul de lemn.

După cum bănuise, peștii nu se vedeau, dar o briză delicată însuflețea aerul nopții, iar apa, care acum era neagră, curgea pe sub picioarele lor, pleoscăind peste pietre.

– Ce voiai să mă întrebi? se rezemă Rex de umărul ei. Ești foarte tăcută.

– Nu știu de unde să încep, zise ea, așezându-se și dând din picioare pe marginea podului. Toate întrebările pe care vreau să ți le pun mi se par stupide.

– Întreabă-mă!

– Păi... tu ce ești? Vreau să spun... cum de prinzi viață? Și când? Trebuie să fie lună, neapărat?

– Sunt un câine... Rex păru să șovăie, iar vocea lui profundă se subție parcă dintr-odată. Apoi pufni, ca și cum râdea singur de el însuși. Nu știu ce altceva aș putea fi. Sunt de foarte multă vreme statuie și atât. Foarte rar, în câte o noapte cu lună plină, când fluxul e în toi și simt chemarea nisipului, mă trezesc și dau o tură pe plajă. Dar întotdeauna mă întorc înainte de zori. O împunse timid cu botul, cu un gest parcă neverosimil de delicat pentru o făptură atât de mare. Nu-mi amintesc prea multe, înțelegi? Dar sunt sigur că pe vremuri am fost un câine adevărat...

Polly rămăsese cu gura căscată.

– Te-a transformat cineva în statuie?

Îi cuprinsese capul între mâini, privindu-l îngrijorată. Citise cărți în care bietele animale fuseseră prefăcute în stane de piatră de vrăjitoare, de monștri, de spirite rele, dar nu crezuse că așa ceva se poate întâmpla în viața obișnuită.

– Puțin probabil, își plecă Rex capul, lipindu-se de umărul fetei. Nu, nu m-a

transformat nimeni. Ar fi trebuit să știu... mârâi el cu botul vârât în părul ei.

– Mă întreb de câți ani ești statuie, murmură Polly. Nu mă mir că nu poți să-ți dai seama. Îl mângâie pe gât, amintindu-și de imaginea fulgurantă a băiatului cu câinele lui cenușiu. Oare îi văzuse și Rex? Statuia de lângă tine se trezește vreodată? întrebă ea.

– Da, zise Rex și se trase înapoi, privind-o țintă, iar ochii lui negri sclipiră. Da, s-a trezit, îmi amintesc... Și el a fost cândva adevărat. Îl țin minte! Și pe ceilalți. Se ridică în patru labe și o ocoli, dând energic din coadă. Din când în când zvâcnea din urechi, ca și cum ar fi vrut să alunge o imagine derutantă. Am putea să-i trezim! spuse el emoționat. Pe mine m-ai trezit – vreau să spun, m-ai trezit de-a binelea. De ce oare n-ai putea să-i trezești și pe ceilalți?

– Da, dar cum te-am trezit? îngenunche Polly și-l privi drept în ochi. Nu știu cum anume am reușit. Și ce vrei să spui cu „ceilalți"? N-am mai văzut nicio statuie de câine... Numai pe voi doi, pe scară.

Rex pufăi, scoțând un sunet jos, ca un chicotit. Râdea de ea, își dădu seama Polly. Dar părea atât de fericit, încât ea nu se supără.

– Ce e? Ce-i așa amuzant?

– Penhallow e plin de câini, Polly. Uită-te în jur și ai să-i vezi! Suntem peste tot. Așa am fost dintotdeauna!

6. Paznicul casei

Polly și Rex stăteau pe gazon în fața treptelor, uitându-se la statuia celuilalt câine.

– Îl cheamă Magnus. Rex se cutremură rostindu-i numele, își dădu seama Polly. Țin minte...

Ochii îi scânteiară. Se vedea că amintirile îi reveneau, străbătându-i tot corpul.

– A trăit aici odată cu tine? șopti fata.

– Nu... Nu e atât de bătrân. A trăit la câteva sute de ani după mine, dar mi s-a întâmplat să mă iau cu el la goană pe plajă. Cu el și cu băiatul lui, zise el și întoarse capul spre ea. Eu sunt aici de dinainte să existe conacul – și statuile. Au trecut multe sute de ani de atunci. Pe vremea aceea în locurile astea era o mică așezare – o adunătură de case. Iar eu eram doar un ogar. Ziua alergam prin pădure, iar noaptea mă culcam la ușa casei. Eram paznicul familiei.

Polly se uită la piedestalul gol și se încruntă.

– Nu înțeleg. Cum poate să fie statuia ta, când tu ai trăit cu atâta vreme înainte să fie sculptată, se întrebă ea și se gândi la ceea ce auzise din explicațiile ghizilor. Conacul a fost construit de Edward Penhallow în secolul al XVII-lea, în perioada elisabetană. Înainte de asta au fost aici, într-adevăr, alte case – s-au găsit ruine în pământ și în beci. Deci tu ești mai bătrân decât conacul?

– Da, clătină el din urechi și pufni, ca și cum nu-i plăcea gândul. De-a lungul anilor, familia mea s-a îmbogățit, a căpătat faimă. Dar pe mine au continuat să mă pomenească, secole la rând. Atunci mi-au dat numele Rex.

– N-a fost numele tău adevărat?

– Nimeni nu-și amintește primul meu nume. Eu sunt ogarul casei. Așa m-au ținut minte generațiile, drept ogarul neamului Penhallow, paznicul lor. Când au construit conacul, au știut că sunt încă aici. Familia Penhallow a avut întotdeauna ogari. Aici e locul nostru și aici rămânem... Așa că sunt aici. Dar acum sunt și treaz, mulțumită ție, Polly, zise Rex și clătină din cap, scuturând din urechile moi. Mă simt aproape viu din nou.

Fata surâse. Chiar părea mai plin de viață – ca atunci când țopăise pe plajă. Oare scăpase definitiv de senzația de statuie încremenită care-i pătrunsese adânc în oase? Dar ea încă nu înțelegea cum de ajunsese Rex statuie, de fapt.

– Deci statuia ta e, de fapt, o statuie închinată ție? întrebă ea încet, încercând să priceapă. Chiar dacă a fost făcută... la mult timp după ce ai murit?

– Da. E statuia mea și e un bun loc de dormit. Rex adulmecă labele lui Magnus și oftă. Poate prea bun.

Polly se întinse să-l mângâie pe Magnus pe bot. Spera să perceapă dinspre el aceeași undă de căldură și să-l vadă și pe el trezindu-se și vorbind cu ea. Dar Magnus rămase neclintit, iar blana lui aspră părea rece chiar și în aerul cald al nopții.

– Cred că nu poate să iasă, zise Rex, apoi sări și se sprijini cu labele din față pe marginea statuii. Magnus! Magnus, eu sunt! Arată-te! Hai, vino să ne întrecem! Lovi cu laba în piatră, zgâriind-o cu ghearele, dar fără succes, așa că se lăsă să cadă înapoi în iarbă și plecă amărât capul. Probabil... murmură el. Probabil, dacă stăm prea multă vreme statui, nemișcați, ne vine deja prea greu să ne trezim. Dar sunt sigur că îl simt sub piatră. Îi simt mirosul.

– Cum arăta Magnus pe vremea când trăia? întrebă Polly. Era ca tine?

– Nu, răspunse Rex și se ridică din nou, stând drept. Nu, era mult mai mic decât mine. Încerca să nu sune disprețuitor, dar Polly detectă în vocea lui o urmă de mândrie. Și avea blana de un cenușiu-închis.

Fata dădu din cap. Crezuse că Magnus era la fel de mare ca Rex, dar n-avea de gând să spună asta cu voce tare.

– Dar era tot un ogar ca tine, nu?

– Mda. Statuia lui e, de fapt, tot a mea, dar n-am nevoie de două, nu? observă Rex, lăsându-se în două labe și scărpinându-se cu una după ureche. Așa că i-am dat-o împrumut. Și, bineînțeles, statuia seamănă cu mine. La urma urmei, eu sunt cel de pe stema familiei.

Încetă să se scarpine și ridică una din labele din față, într-un gest dramatic.

După o clipă, Polly își dădu seama că Rex pozează.

– A, da! Te-am văzut! Pe broșurile din salonul principal. Tu ești, deci?

– Firește.

Fata dădu din cap, dar rămase posomorâtă. Nu se lămurise cine știe ce, iar faptul că Rex considera toate lucrurile de la sine înțelese nu-i era de mare ajutor.

– Bun, cred că am priceput cum stă treaba cu tine, dar nu și cu Magnus. El de ce mai e aici?

Rex lăsă laba jos și oftă.

– Asta nu știu. Așa e la noi, pur și simplu... În alte părți nu e la fel?

– Să existe câini vorbitori? clătină Polly din cap. Nu.

– Hmmm. Ei bine, câinii care au trăit la Penhallow nu pleacă. Nu știu cum să-ți explic, spuse Rex și scoase iarăși un suspin. Aici e locul nostru, zise el cu glas

șovăielnic. Suntem ai casei, ai familiei Penhallow, iar membrii ei sunt ai noștri, adăugă el. Eu și Magnus dormim în statui, dar, ți-am spus, sunt și alți ogari, peste tot. Așteaptă și ei să se trezească.

– Nu mai există nicio familie Penhallow, zise Polly încercând să epuizeze pista aceasta. Adică familia Penhallow nu mai locuiește aici. Conacul e deschis vizitatorilor, dar eu și mama suntem singurele persoane care mai locuiesc permanent în el. Oare de asta nu s-a trezit niciunul din voi atâta vreme? Pentru că familia voastră a plecat?

Rex tăcu o clipă, apoi dădu încet din cap.

– Probabil. Până ieri-noapte au trecut mulți ani de când nu mă mai trezisem. Foarte mulți, cred. Îmi amintesc de Magnus, dar nu mai știu niciun alt câine după el...

Se întoarse și o mirosi pe Polly, atingând-o ușor cu botul, apoi se ridică și-și puse labele uriașe din față pe umerii ei, încât ea scoase un icnet simțindu-i greutatea, dar pe urmă râse. Nu mai fusese niciodată îmbrățișată de un câine. Rex îi adulmecă atent părul, îi linse obrajii și-și fixă ochii negri în ai ei.

Părea derutat.

– Atunci de ce m-am trezit pentru tine? De ce am venit când m-ai chemat? Nu știu, miroși așa cum trebuie... Deși spui că nu faci parte din familie. Se lăsă din nou jos și se uită deodată lung la ea, uimit. Deci nu te cheamă Penhallow?

Și-i adulmecă din nou mâinile.

– Nu. Mă cheamă Polly Morgan, nu Polly Penhallow.

– Mmmmm, pufni el încet. Cine știe? Cert e că m-ai trezit. Asta contează, până la urmă, încheie el și o privi încrezător. N-ai vrea să mai încerci o dată cu Magnus? Să-i faci ce mi-ai făcut și mie?

Fata își feri privirea. Noroc că, pe întuneric, el nu-i putea vedea obrajii tulburați deodată de roșeață. Deși, probabil, își dădea seama după miros – câinii detectează orice cu ajutorul mirosului.

– Nu știu dacă pot, șopti ea. O să încerc, dar nu e același lucru. Când te-am întâlnit, eram foarte singură. Voiam să te trezești ca să fii prietenul meu.

Rex își puse botul rece în îndoitura cotului ei, iar Polly tresări și apoi râse.

– Un copil care mă cheamă, murmură Rex. Care are nevoie de mine. Și care locuiește în casă. Probabil, despre asta e vorba.

– De ce un copil? întrebă ea curioasă, iar Rex scoase un suspin adânc.

– Asta făceam eu pe vremuri. Aveam grijă de copii. Apăram casa, legănam pătuțul, îi scoteam pe cei mici din pârâu când cădeau... Orice era nevoie să fac. Chiar și când...

Vocea i se stinse, iar Polly îl privi lung.

– Chiar și când ce?

– Am uitat, murmură Rex, dar ea fu aproape sigură că o minte.

Se lăsă tăcerea, iar fata simți că n-o poate îndura. Îi venea să spună orice, numai să nu mai simtă golul acela ciudat și trist.

– Poate reușesc să-l trezesc și pe Magnus. Dar acum nu mai sunt singură, așa că nu știu. Pot totuși să încerc, nu?

Urcă în grabă două trepte și se lipi de Magnus, punându-i un braț pe după gât.

– Trezește-te! îi șopti ea în ureche. Te rog, Magnus! Rex vrea să te vadă. Și eu vreau. Se uită apoi spre Rex. Nu se întâmplă nimic, se încruntă ea. Poate nu-i e de folos tovărășia noastră pentru că-l are deja pe băiatul acela.

– Poftim? Ce băiat? vru să știe Rex.

– L-am văzut azi la prânz. Erau doi băieți care se tot cățărau pe statuia ta, zâmbi Polly văzând că Rex mârâie enervat. Și după aceea am auzit un râs și am crezut că se întorsese unul din ei. Dar, când m-am uitat, nu era nimeni acolo. Am crezut că poate avusesem vedenii. Pe urmă, a fost însă o clipă când parcă s-ar fi stârnit vântul, și l-am văzut – i-am văzut acolo: un băiat cu un câine. Un ogar cenușiu-închis. Probabil Magnus.

Rex o scrută cu privirea.

– L-ai văzut pe Magnus?

– Și pe băiat. Să fi fost stăpânul lui?

– Nu se poate! zise Rex și sări din nou cu labele pe statuie, scâncind rugător. Magnus, ascultă-mă!

– De ce nu? Păreau să fie foarte legați unul de altul, se smiorcăi Polly când își aminti. Rânjeau amândoi la mine.

Rex se întoarse, privind-o fix, și dădu neîncrezător din cap.

– Nu, Polly, probabil a fost doar o închipuire. Cum să vezi un băiat? Magnus a trăit aici cu mulți ani în urmă – nu știu precis cu câți, dar a fost acum ceva vreme.

– Ba n-a fost!... protestă Polly, însă își dădu seama că nici vocea ei nu suna prea convingător. Și totuși îl văzuse pe băiatul cu câinele; doar că în ultimele două zile văzuse atâtea lucruri imposibile, încât nu mai știa ce să creadă. Băiatul avea păr castaniu-deschis, își încreți ea fruntea. Și ochi închiși la culoare, căprui-închis. Aproape c-am uitat... Și purta niște pantaloni scurți parcă demodați și ghete de piele, zise ea și înghiți în sec amintindu-și. Crezi că era o fantomă?

– Nu se poate, zise Rex.

– Ba eu știu ce-am văzut! replică fata cu încăpățânare. De ce nu vrei să mă crezi? își încrucișă ea brațele la piept. Te uiți la mine exact așa cum s-a uitat și băiatul, de parcă mă consideri o caraghioasă.

– Nu, cred doar că te înșeli, sări Rex jos de pe statuie. Numai câinii rămân la Penhallow, Polly. Copiii, nu. Îți garantez.

– Dar, dacă tu ai dormit atâția ani, poate lucrurile s-au mai schimbat, răspunse Polly, neînțelegând de ce Rex nu voia s-o creadă. Poate nu știi!

– Ba știu. Aici e casa mea!

– Ei bine, acum e și a mea!

Câinele pufni, și fata simți că i se umplu ochii de lacrimi. Rex avea dreptate. Nu era casa ei. Ea nu făcea parte din familia Penhallow. Nu făcea parte din nimic.

– Mai bine nu veneam niciodată aici! strigă ea, întorcându-se și luând-o la fugă în sus pe scări.

– Nu, Polly, nu asta am vrut să spun! Vino înapoi!

Dar ea nu-l mai ascultă. Alergă pe lespezile de piatră, plescăind din espadrile, dădu iute colțul casei și dispăru înăuntru.

– Nu vrei să ieși azi? îi zâmbi mama. E o zi foarte frumoasă. Poți să te duci la iaz.

– O să fie plin de *lume*, mormăi Polly, afundându-se în canapea fără să ridice capul.

– Da, probabil, oftă mama. În fine. Am venit să-mi fac un sendviș. N-am mâncat azi-dimineață, așa că mi-e foame deja, nu mai aștept până la prânz. Vrei și tu unul?

– Nu, mulțumesc, zise Polly morocănoasă, deși proasta ei dispoziție nu era din vina mamei. O să-mi fac mai târziu.

– Bine. Dar ieși un pic în parc, scumpa mea! Nu poți să stai în casă toată ziua.

Fata mormăi ceva. Nu voia să dea cu ochii de terasă și de scări.

Mama suspină ușor și intră în bucătărie, lăsând-o pe Polly cu un sentiment de vină. Dar nu putea să fie veselă tot timpul, nu? Era imposibil.

– Semeni cu ea.

Polly scoase un mic țipăt și se ridică imediat în capul oaselor, privind peste brațul canapelei. Lângă ea stătea Rex, cu un rânjet pe față, arătându-și dinții și limba roz. Își puse botul pe cotieră și o privi duios.

– N-ai mai venit să mă vezi în dimineața asta.

– E zi! Credeam că ziua dormi. N-am știut că poți să te trezești la orice oră. Și, oricum, de ce-ți închipui că am vrut să te văd? adăugă ea supărată, apoi căscă deodată ochii. Și statuia? Dacă tu ești aici, ce se întâmplă cu ea?

– Nimic. Lipsește. Din moment ce eu sunt aici.

– Păi asta și spun! șuieră fata. O să observe cineva!

– Polly, ai spus ceva? scoase mama capul pe ușa bucătăriei.

– Nu!

Polly împinse botul lui Rex de pe brațul canapelei și se trase mai în spate, încercând să-i ascundă capul cu cartea pe care o ținea în mână.

– Ah!... Mi s-a părut foarte clar că aud ceva. Of, probabil mă gândesc prea mult la slujba asta. Știi, am fost în pod și am căutat lucrurile de care ne spusese Stephen. Ieri am găsit o cutie cu scrisori și tot felul de chestii incredibile din timpul Primului Război Mondial – ți-am spus?

– Nu... adică da. Foarte bine, se bâlbâi Polly.

Mama îi zâmbi.

– Te-a prins cartea asta, nu? Hai că niciuna din noi nu e mai brează! Nu uita să mănânci la prânz și *să te duci afară*!

Trecu pe lângă ea cu o farfurie în mână și se aplecă să-i dea un pupic. Polly își ținu răsuflarea, căci auzea râcâitul slab al ghearelor lui Rex ghemuit în spatele canapelei. Nu-și dădea seama cum de încăpea acolo, pentru că spațiul era în mod sigur prea mic pentru fantoma unui ogar uriaș.

De îndată ce mama închise ușa, sări în sus, rezemându-se de spătarul canapelei. De după el se ivi un bot cafeniu, și o limbă enormă îi linse obrazul.

– E foarte mult praf aici, pufni Rex, și Polly râse.

– Bine că n-ai strănutat în timp ce era mama! N-ar fi crezut niciodată că fusesem eu. Și a fost cât pe ce să te vadă! Apoi se încruntă deodată. Oare poate să te vadă? Nu ești invizibil?

– Nu mi-am pus niciodată problema... dădu Rex din coadă. Dar da, a fost cât pe ce să mă vadă. Atâta că mama ta nu e prea atentă, nu?

Polly înghiți în sec și clătină din cap. Într-adevăr, mama nu era prea atentă – în ultima vreme.

– Oricum, tu n-ar trebui să fii aici, adăugă ea, schimbând subiectul. Dacă observă cineva că lipsește statuia? Chiar dacă vizitatorii nu știu că trebuie să fie doi câini pe scară, unul dintre ghizi sigur o să-și dea seama.

– Nu lipsesc mult. Am venit doar să-mi cer iertare. Rex lăsă capul în jos, uitându-se la ea pieziș, ca un câine vinovat că furase un sendviș. Ar fi trebuit să te cred. Poate chiar există un băiat și poate el ne va ajuta să-l trezim pe Magnus, nu? La urma urmei, ce știu eu? Am dormit atâția ani, zise Rex și suspină adânc. Mă duc înapoi la locul meu, dar numai dacă-mi spui că ai să mai vii să mă vezi.

– Promit! O să vin la noapte, zise Polly și-și aruncă brațele de gâtul lui. Mă bucur mult că ai urcat aici. Mi-a fost dor de tine, chiar dacă n-a trecut decât o dimineață.

– Și mie. Rex sări peste spătarul canapelei, vârându-și ușor botul în urechea ei. Pe diseară!

7. Băiatul

Ce sunt astea, mami? se uită Polly peste umărul ei la hârtiile împrăștiate pe masa din sufragerie.

Mama clipi de mai multe ori.

– Ah, iubito, e ora mesei deja? Scuză-mă, te rog, am uitat...

Își trecu mâna cu un gest drăgăstos peste grămada de foi și fotografii de pe masă.

– E ora șase, zise Polly.

Își petrecuse toată după-amiaza lângă iaz, așa cum îi sugerase mama. După ce Rex venise în apartament după ea, aproape că-i trecuse proasta dispoziție și nu-i mai păsase nici măcar de aglomerație. Le spusese chiar câtorva familii cum se ajunge la plajă și-i arătase unui cuplu în vârstă drumul spre cafenea.

– Ce părere ai dacă mâncăm paste cu sos la borcan? o întrebă mama. Nu e nimic de senzație, dar...

– Mami, știi că îmi place sosul la borcan! îi aminti Polly. Când îl faci tu, pui

întotdeauna prea multe legume. Sări într-o parte ca să nu fie gâdilată și-i zâmbi mamei. Apoi se opri, cu ochii la plicul maroniu din care se împrăștiaseră pe masă o mulțime de fotografii. Ce-s astea?

– Sunt fotografii cu membrii familiei Penhallow. Cei care au deținut conacul, îi explică mama. Poți să te uiți și tu, dar cu grijă. Au lăsat o mulțime de lucruri aici când au vândut casa! E foarte ciudat. Poate li se părea că înmagazinează o istorie veche, care nu mai are legătură cu ei. Poate pe atunci oamenii nu erau interesați de trecutul familiei lor... sau poate le-au lăsat din greșeală, adăugă ea zâmbind. Dar mă bucur că le-am găsit. E partea care-mi place cel mai mult din munca asta, să recompun viața oamenilor din asemenea bucățele.

Polly își șterse mâinile de pantalonii scurți și luă cu grijă plicul, scoțând pozele din el. Erau toate îngălbenite și decolorate. Se uită repede la ele, încercând să-și dea seama ce o fascina pe mama ei. Lui Polly nu i se păreau tocmai interesante: toată lumea părea foarte nefericită în ele. Toți pozau foarte atent, în grup, și se încruntau la cameră, chiar și adulții. Mai multe astfel de grupuri stăteau aranjate pe peluza din fața conacului, își dădu ea seama, zâmbind ușor când văzu statuia lui Rex privind în gol spre ea. Aceștia erau oamenii la care Rex ținuse cel mai mult, își spuse, scrutând fețele mai de aproape și se întrebă dacă vreunul văzuse măcar o dată un câine uriaș cu blană aurie alergând pe gazon. De ce par toți atât de supărați? murmură ea, uitându-se la o fetiță cu o expresie aproape furioasă, îmbrăcată într-o rochie albă plină de volane.

De fapt, fetei poate pur și simplu nu-i plăcea rochia. N-ar fi fost de mirare. Avea volane peste tot, în orice locșor unde putuseră fi cusute, plus că biata fată purta o fundă mare în păr.

– Pe atunci dura foarte mult să faci o fotografie, îi explică mama. Nu ca acum, când pac! ai apăsat pe butonul telefonului și gata. Pe vremea aia, aparatele foto erau masive și foloseau niște plăci de sticlă extrem de scumpe, câte una pentru fiecare poză. Așa că ședințele foto erau niște evenimente speciale, la care trebuia să stai absolut nemișcat... nu știu, vreo cinci minute, cred. Altfel, poza ieșea neclară. În studiourile foto aveau chiar și un fel de clame metalice care-ți țineau capul ca să nu-l miști.

– A!...

Polly se uită din nou la fetiță. De asta părea probabil atât de sătulă, deși nici rochia nu era un motiv de neglijat. Împinse fotografiile la loc în plic și prinse una micuță care era cât pe ce să cadă de pe masă.

– Care e? întrebă mama, aplecându-se s-o vadă. A, perfect!

– De ce? întrebă Polly privind uimită poza.

Era imaginea în culori sepia a unui tânăr în uniformă de soldat. Nimic captivant.

– Am mai multe așa, îi zise mama și-i puse în mână un alt plic. Cred că aș putea să fac o mică expoziție despre el, bietul băiat! Îl chema William. Probabil, asta e chiar dinainte să moară. Da, uite! Pe spate spune că e făcută într-un studio din Belgia, în 1915.

– A murit? Dar e foarte tânăr!

Polly se uită atent la chipul solemn al băiatului. Chiar *era* foarte tânăr, dacă-l privea de aproape. Părea adolescent.

– A, Belgia! Fata învățase puțin despre Primul Război Mondial la școală, anul trecut. A murit în război?

– Îhâm. Ăsta e unul dintre motivele pentru care familia a părăsit conacul. Ții minte ce ne-a spus Stephen în prima zi? Era singurul lor copil. Poate, pur și simplu, n-au mai putut suporta să stea în casă fără el... Și n-aveau pe nimeni căruia să i-o lase în grijă, așa că au vândut-o.

Polly se uită la celelalte fotografii din plic. Încă una cu William îmbrăcat în soldat. Părea că încerca să-și lase mustață, dar nu-i prea ieșea. O poză de grup cu alți doi soldați care nu păreau mult mai în vârstă decât el. „William, Bertie și Harry, 1915“, scrisese cineva pe spate cu o caligrafie înflorată. Erau și vreo două de la școală – șiruri lungi de băieți în sacouri cu dungi, stând jos, cu spatele foarte drept și cu mâinile pe genunchi, aliniați în fața unei clădiri vechi uriașe acoperite de iederă.

Polly ghici că trebuia să fie vreun liceu cu internat. Unul dintre elevi era în mod sigur William, dar cu greu ți-ai fi putut da seama care.

Ultima fotografie se deosebea de celelalte. Fata se holbă la ea cu inima bătându-i atât de tare, încât simți aproape că i se face greață. Era cea mai puțin ostentativă dintre toate – în mod limpede nu fusese făcută într-un studio. De fapt... Polly se întoarse cu fața spre ieșire și se încruntă. Băiatul stătea pe niște trepte de piatră, exact ca ale scării care cobora de pe terasă. Dar imaginea era luată prea de aproape, nu se vedeau statuile, ca să poată fi sigură. Și totuși în fotografie apărea un câine. Un ogar mare, cu blana închisă la culoare, postat pe o treaptă mai sus decât băiatul și aplecat peste umărul lui. Amândoi se uitau în cameră zâmbind ușor.

Polly îi mai văzuse. Recunoscu mânecile suflecate și pantalonii scurți și largi. Băiatul care râsese de ea afară. Murise deci... Undeva în fundul sufletului ea știuse că e mort, își dădu seama, dar acum, după atâtea fotografii, realitatea i se păru nespus de tristă. „De ce oare fantoma lui e un copil?“ se întrebă ea, privindu-i lung chipul cu zâmbetul acela ușor superior. „De murit, a murit pe front, ca soldat...“

– Am și medaliile lui, îi întinse mama o casetă mică de piele. Probabil, părinții au fost prea îndureraţi ca să le mai ia... Deși mi-e greu să-mi imaginez să nu fi vrut să le păstreze...

Vocea mamei tremură, iar Polly îi puse un braț pe după umeri.

– Știu, zise ea.

Și ea ținea, într-o cutie specială de sub pat, o felicitare aniversară pe care i-o scrisese tatăl ei. Sigur, o felicitare nu e nimic bizar, dar păstrase și alte lucruri. Pasta lui de dinți din baie – cea roz, care mamei nu-i plăcea. Plus un mic șoricar de plastic pe care tata i-l dăruise când ea începuse să le ceară un cățeluș. Pe atunci nici măcar nu-i plăcuse prea tare, pentru că ea își dorea un câine adevărat, nu o jucărie. Dar acum, când tatăl ei nu mai era...

Polly deschise cutia de piele și mângâie panglicile medaliilor. Erau foarte frumoase, deși dungile mătăsoase în culorile curcubeului păliseră.

– El a primit toate medaliile astea? murmură ea. Deci a fost foarte curajos?

Mama luă cutia înapoi, ținând-o în brațe cu gingășie.

– Pe astea trei le primea cam toată lumea, din câte am înțeles – deși medalia Victoria probabil le-a fost trimisă părinților mult după moartea lui, clătină ea din cap. Însă asta e specială, arătă ea spre o cruce albă, decorată cu o coroană și o cunună de lauri. Ăsta e Ordinul pentru Servicii de Merit, l-am văzut expus în muzeu. Se acorda pentru acte de bravură în prezența inamicului. Nu știu ce-o fi făcut băiatul, deși cred că am putea afla. Am găsit destul de multe scrisori de la el.

– Și vrei să le citești?

– Da..., răspunse ea, ridicând ochii, surprinsă. Bineînțeles. Scrisorile sunt surse extraordinare de informații despre istoria unei familii.

– Da, probabil.

Erau totuși scrisorile lui personale, nu? Lui Polly i se părea un gest indiscret, nepoliticos... Simți că ar trebui să se ducă să-i ceară scuze lui William. Dacă-l mai vedea vreodată. Dar clătină din cap. Probabil, el doar ar fi râs de ea, ca data trecută. Numai că acum ea îl percepea altfel – după ce aflase că e mort și, mai ales, despre cum murise.

Fiindcă era limpede că Rex se putea trezi și în timpul zilei, Polly hotărî că nu mai era nevoie să aștepte până la miezul nopții ca să se ducă să-l vadă. Conacul și parcul se închideau pentru vizitatori la ora șase, în afară de cazul când avea loc vreun eveniment special, așa că n-ar fi trebuit să mai fie lume în jur. Dacă erau atenți, voluntarii care mai făceau curățenie după public n-aveau să-și dea seama că vorbea cu o statuie.

Luă prăjitura de ovăz cu stafide pe care mama i-o dăduse pe post de gustare și se grăbi să iasă pe terasă. Era încă scăldată în soare, iar cei doi câini de piatră luceau aurii în lumina apusului. Fata coborî treptele aproape cu teamă, amintindu-și de fotografia lui William cu Magnus. Era aproape sigură că fusese făcută aici – poate chiar într-o seară ca asta.

Se opri pe treapta din mijloc, cu gândul la băiatul care surâdea în poză, și văzu

cum coada de piatră a lui Rex zvâcnește abia simțit. Aruncă o privire în jur: nu era nimeni.

– E în regulă, poți să ieși.

Îl vedea pentru prima oară transformându-se la lumina zilei. Suprafața pietrei se undui, parcă străbătută de vălurele de culoarea spicului copt, și urechile statuii palpitară. Rex căscă, se întinse pe labele din față și întoarse brusc capul. Dădu din coadă, iar ochii negri îi sclipiră jucăuși. Polly simți că norul de tristețe de deasupra ei se mai risipește.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el, sărind alături pe treaptă. Dacă ai fi câine, ai umbla cu coada între picioare.

– L-am găsit pe băiat, șopti ea. Știu cine e. Stăpânul lui Magnus.

– Cum? se lăsă Rex în două labe, privind-o curios, și fata se așeză lângă el.

– Într-o fotografie. Uite, o am aici, spuse ea, scoțând fotografia îngălbenită din buzunar. Dar nu pot s-o țin prea mult, trebuie s-o pun la loc înainte să observe mama.

Mama ei strânsese toate hârtiile de pe masă într-o cutie. Luaseră cina, apoi ea se dusese să facă o baie lungă, iar Polly strecurase fotografia într-un alt plic ca să i-o arate lui Rex.

Ogarul privi lung imaginea.

– E Magnus, leit... mormăi el. Și băiatul acesta... nu sunt sigur că-l țin minte...

– A murit, șopti Polly. Într-un război. Și era atât de tânăr, uită-te la el!

– Un copil, zise Rex și-și pleoști urechile, iar umerii îi căzură, încât ai fi zis că se chircise dintr-odată. Și cu Magnus ce s-a întâmplat pe urmă?

Polly scoase o exclamație de uimire.

– La asta nu m-am gândit! Probabil, Magnus îl aștepta să se întoarcă acasă... Se răsuci să se uite la statuia de pe cealaltă latură a scării. Acum, pentru că știa povestea lui William, botul alungit al lui Magnus i se păru posomorât, nu impozant și mândru ca al lui Rex. Nu e de mirare că nu vrea să se trezească.

– Dar s-a mai trezit, zise Rex și adulmecă din nou statuia geamănă, apoi îi atinse lui Polly urechea cu botul lui umed. Ar fi trebuit să te cred. I-ai văzut, acum sunt sigur.

– Și totuși William nu are ce să caute aici, spuse Polly gânditoare. Ziceai că numai câinii rămân la conacul Penhallow. De ce atunci e și el? Și, dac-a murit în război, de ce fantoma lui e de vârsta mea? Nu pare logic.

– Habar n-am, mormăi Rex. E foarte neobișnuit. Cu totul anapoda.

Polly se strădui să-și înăbușe râsul văzându-l cum strâmbă supărat din bot, așa că scoase un pufnit sonor.

– Cu totul anapoda? Tu vorbești? Tu, o fantomă de câteva sute de ani aciuată

într-o statuie?

– Nu știu ce vrei să spui, ridică Rex botul în aer și se întoarse cu spatele la ea.

– Vreau să spun că nu aveți probabil un manual de instrucțiuni, nu? Fata coborî o treaptă și se întoarse să-l privească în ochi. Sau aveți? Ce știu eu, poate că există reguli de comportament pentru câinii-fantomă. Aveți așa ceva?

– Nu..., mârâi Rex, întorcându-și botul în altă parte, pentru ca Polly să nu-l privească drept în ochi. Dar există câteva cărți de bune maniere în bibliotecă. Ai putea să mai înveți câte ceva de acolo.

– Scuze! zise ea și se așeză pe treaptă, ferindu-și privirea.

Nu voise să-l supere.

– Haide, în fine! își puse el botul pe umărul ei. Când ai o statuie, o stemă și o legendă, te apucă uneori un fel de țâfnă. Devii cam înfumurat. Rex zgârie iritat cu ghearele pe piatră. De ce nu l-am văzut și eu pe băiatul ăsta până acum?

– Mama îi citește scrisorile, zise Polly. Crezi că asta ar fi putut să-l trezească?

Faptul că e cineva care i-a acordat atenție în ultima vreme?

Rex oftă.

– Nu știu sigur, dar tind să cred că e aici de mai demult. De când a murit, iar părinții lui au plecat. Probabil, n-am observat eu. Cred că mi-am neglijat sarcinile. Dar acum există din nou un copil de care trebuie să am grijă. Îi mângâie din nou urechea cu botul. Ești o fetiță foarte bună, serios. N-ar fi trebuit să pomenesc cărțile de bune maniere.

– Nu m-am supărat.

Polly închise ochii și zâmbi, simțind sclipirea stinsă a soarelui portocaliu pe pleoape și căldura botului greu și umed pe umăr.

8. Vânătoarea de fantome

Ce faci aici? Polly, ai adormit?

Polly sări în sus și simți greutatea lui Rex evaporându-se de deasupra ei.

– Bună! zise ea și înghiți în sec, străduindu-se să-i zâmbească lui Stephen.

Nu știa unde dispăruse Rex, dar nu se întorsese pe piedestalul lui. Soclul de piatră era îngrozitor de gol.

– Cred că am ațipit câteva minute...

– Nu te-ai obișnuit de tot cu noul apartament, nu? îi zise Stephen pe un ton înțelegător. Orice mutare e dificilă. Sper ca în curând să te simți ca acasă. Eu mă bucur mult că ați venit. Mama ta are o mulțime de idei, parcă aduce un suflu nou la conac.

Polly se forță să zâmbească. Nu-i trecu prin minte niciun răspuns, fiindcă se aștepta ca, din clipă-n clipă, Stephen să observe golul de pe postament. Strânse cât putu din buze, căci simțea cum, de spaimă, e gata să izbucnească într-un râs nestăpânit.

– Trebuie să mă întorc sus, murmură ea. Mama o să se îngrijoreze.

– Da, sigur.

Stephen se uita acum la piedestalul de piatră. „O să înceapă să țipe“, se gândi Polly, cu inima cât un purice. Dar el nu zise nimic. Privi doar țintă golul, încruntându-se puțin, ca și cum ceva ar fi fost nelalocul lui, dar nu-și dădea seama ce.

Lui Polly îi venea să strige: „Da, știu! Statuia a dispărut!“, doar ca să rupă tăcerea asta insuportabilă. Până la urmă însă, Stephen clătină din cap și-i zâmbi și el.

– La revedere, atunci! Seară frumoasă!

Și plecă, cotind către fostele grajduri.

– Am avut noroc, zise Rex, ieșind de după baluștrii de piatră sculptați ai scării și scuturându-și polenul de crin din sprâncenele stufoase.

– Ai fost printre flori? De ce nu te-ai întors pe soclu? șuieră Polly supărată.

– N-am apucat. Dar mă întreb de ce nu și-a dat seama că nu sunt la locul meu.

– Eu am crezut că i-ai făcut vreo vrajă! Deci nu i-ai făcut?

Rex pufni disprețuitor.

– Nu sunt vrăjitor, Polly, sunt câine.

– Atunci conacul a făcut vreo magie, zise ea, neștiind ce să mai creadă. Oricum, Stephen a simțit că e ceva în neregulă. Se uita fix la postament. Ai face bine să nu dispari prea des.

– Mda, doar din când în când, se învoi Rex. O dată pe zi și de două ori duminica și de sărbătorile legale.

– Te prostești foarte mult pentru cineva care ar trebui să fie o legendă și o stemă

aristocratică, îi spuse Polly căscând.

– Nu pot să fiu o legendă tot timpul... Hai, acum du-te acasă! sări Rex pe piedestal. Mâine trebuie să fii cât se poate de trează. Dacă statuia lui Magnus dispare din nou, o să fim siguri, nu? Că sunt pe aici amândoi. Și atunci o să începem vânătoarea de fantome.

Dar, oricât se uitară la ea, statuia rămase neclintită și se încăpățână să rămână acolo.

– Oare chiar mi s-a năzărit? se întrebă Polly după încă două zile, clătinând supărată din cap și bătând cu palma în soclul lui Magnus.

În clipa următoare însă îi păru rău. O durea mâna.

Duminică dimineață, își termină micul dejun și ieși în fugă pe terasă să-l vadă pe Rex. Îl cuprinse cu brațele pe după gât și în același moment scoase un țipăt:

– Rex, trezește-te! Magnus a dispărut!

Rex se scutură, iar blana lui de piatră fu imediat străbătută de unda aurie. Sări jos de pe soclu și începu să zburde în jurul ei, lingând-o ca un cățeluș.

– Ușor, ușor! murmură Polly, încercând să-l mângâie. Aici poți să te comporți așa, fiindcă ești în curte. Dar de data asta cred că trebuie să mergem în casă. Sunt sigură că i-am auzit pe băiat și pe Magnus la etaj. Numai că acolo nu au voie câinii.

– În casa mea? zise Rex, iar urechile i se pleoștiră. Aha, foarte bine. O să umblu cu grijă. Haidem atunci!

– E foarte multă lume, șuieră Rex, dându-se înapoi în ascunzătoarea din spatele unui vas chinezesc uriaș. Ce caută oamenii ăștia aici?

– Admiră conacul, îi răspunse Polly printre dinți, zâmbind galeș unui cuplu în vârstă care trecea pe lângă ea. Nu i-ai văzut niciodată până acum? Penhallow e deschis publicului de foarte mulți ani.

Rex se holbă la ea, clătinând încet din cap.

– Nu. Abia dacă m-am trezit o dată... de când au plecat părinții băiatului. De atunci mai mult am dormit. Scoase din nou botul de după vas și-l mirosi de la distanță pe un bărbat care trecea, adâncit în lectura broșurii de prezentare. Și de ce vin oamenii aici?

– Pentru că e un loc foarte frumos! Și foarte interesant, îi explică Polly mijind ochii în coridor. Hai, ieși, nu mai e nimeni! Păcat că e duminică, e ziua cea mai aglomerată. Oamenii au mai mult timp să vină aici pentru că duminica nu merg la

muncă, adăugă ea înainte ca Rex s-o mai întrebe. Hai repede pe-aici, ăsta e Salonul Roșu, e foarte aglomerat! Plin de sculpturi și de tot felul de chinezării.

Trecură cu pași repezi pe lângă el, iar Rex aruncă o privire înăuntru și adulmecă aerul.

– Țin minte, murmură el. O să ne întoarcem acolo, Polly... O să-ți arăt...

Dar fata nu-l asculta. Era prea ocupată să stea la pândă. Niciunul nu văzu ciudatul cățel albastru-verzui de porțelan de pe polița căminului zvâcnind și uitându-se lung după ei, apoi revenind, cu un scrâșnet subțire, la poziția nemișcată de dinainte.

– N-ai văzut câți oameni erau și ieri? Când ai venit în apartamentul nostru? Doar ai trecut prin casă...

– Am venit pe scara din spate, zise Rex, adulmecând cu atenție cotitura culoarului. N-am văzut aproape pe nimeni. Nici nu se compară cu aglomerația de azi! Cum o să-i găsim pe William și pe Magnus dacă ne tot ascundem? Teoretic, eu

pot să-i iau urma lui Magnus după miros – sau cel puțin așa *am impresia* –, dar, cu toată lumea asta în jur...

– Asta e soarta conacului în momentul de față, încercă să-i explice Polly. Știu că ție încă ți se pare că aparține familiei tale, dar e bine că pot și alții să vadă obiectele remarcabile adunate aici de-a lungul anilor. Și să știi că vizitatorilor le place foarte mult statuia ta, adăugă ea.

Rex pufni, dar fata își dădu seama că era plăcut impresionat.

– Cred că acum poți să ieși, zise ea, privind în amândouă părțile în coridor.

Rex tocmai se strecura afară de după vasul chinezesc, când un băiețel apăru în fugă de după colț. Venea atât de repede, încât nu-l văzu pe Rex – nu păru s-o observe nici măcar pe Polly –, dar apoi imediat se ivi și mama lui, pornită în urmărire.

Fata încercă să se posteze în fața lui Rex, dar era prea târziu. Câinele se uita curios după băiețel, care ajunsese deja în celălalt capăt al holului. N-o observase pe mamă, însă ea n-avea cum să-l rateze. Polly înghiți în sec, încercând să inventeze pe loc o scuză pentru prezența în casă a uriașului ogar...

– Scuze! spuse mama trecând în grabă pe lângă ea. Sper că băiatul meu nu te-a lovit.

– O, nu, nu, deloc! scutură Polly din cap, zâmbind ușurată.

– Nu m-a văzut? întrebă Rex strâmbând din nas, în timp ce doamna dispărea după colț.

– Nu... S-ar putea să fii într-adevăr invizibil. După cât am încercat să te ascund! râse ea. Ai simțit vreun miros?

– Mmmmm... Cred că pe-aici în sus. Parcă dincoace vine ceva, zise Rex, pornind pe coridorul îngust care ducea spre vechile camere de joacă.

Polly aruncă o privire rapidă în salonul cel mare, unde se organiza expoziția. Era plin de lume care admira căsuța de păpuși și teatrul de jucărie.

– Nu cred că sunt aici, nu? E prea multă lume.

– Nu.... dar sunt aproape, adulmecă Rex aerul. Pe-aici, pe undeva.

Polly se înfioră. Probabil, n-avea niciun motiv să se sperie – William și Magnus erau niște făpturi la fel ca Rex, un soi de fantome –, dar, cine știe de ce, fantoma unui băiat părea mult mai înspăimântătoare decât a unui câine. Rex nici măcar nu i se părea a fi o fantomă. Nu era nici transparent, nici fulgurant, nici rece. Părea un câine *adevărat*. Polly îi puse o mână pe coamă, ca să se convingă, iar el ridică privirea spre ea.

– Ți-e teamă?

– Puțin, șopti fata.

Ținea minte pașii aceia și scrâșnetul abia auzit de gheare pe podea. În afară de cazul când fusese vorba de o altă fantomă, cei care trecuseră pe lângă ea cu câteva zile înainte fuseseră probabil William și Magnus. Dar atunci de ce nu-i văzuse? Polly își înfipse degetele mai adânc în blana lui Rex.

– N-ai de ce să te sperii, spuse el. Sunt aici ca să am grijă de tine – nu că ai avea tu mare nevoie de grija altcuiva. Apoi blana i se zbârli deodată pe spinare, iar urechile i se ciuliră. Îi simt! Sunt aproape...

Încremeni o clipă în poziție de pândă, apoi se furișă înainte pe hol, conducând-o pe Polly spre camera din capăt. Ea nu mai fusese acolo, pentru că nu făcea parte din expoziție.

– Deschide ușa! murmură Rex, adulmecând dedesubt.

Soarele strălucea în cameră, își dădu seama Polly după dunga de lumină de pe marginile ușii. „Măcar nu e întuneric", își spuse ea, apucând în palmă mânerul rotund și rece la atingere. Strânse din dinți, îl răsuci și împinse ușa, care se deschise cu un scârțâit răgușit, rău prevestitor.

Rămaseră clipind în prag, luați prin surprindere de lumina albă care pătrundea pe fereastră, după semiîntunericul din coridor. Când ochii i se deprinseră cu ea, Polly zări o vagă mișcare lângă șemineul negru de metal. Se vedeau rotocoale de praf în lumină, dar în aer mai era ceva – un soi de strălucire vagă, intermitentă.

– Sunt aici? șopti ea către Rex.

El bătea din coadă încet, dintr-o parte într-alta, și privea țintă înainte – în gol, din câte vedea Polly.

– Da..., făcu el un pas în față, încet, și fata îl urmă, cu inima bătându-i nebunește.

Când ajunse mai aproape, aerul păru să se limpezească deodată – și atunci îi văzu. Ca și cum și-ar fi pus niște ochelari sau ca și cum ceva tocmai i-ar fi apărut clar în fața ochilor.

Băiatul ședea turcește, jucându-se cu un trenuleț electric în poală. Șina era întinsă în fața lui într-un aranjament complicat, cu ace și un fel de placă turnantă. Câinele zăcea alături, aproape adormit.

Băiatul nu ridică privirea când Rex și Polly intrară, ci rămase cu ochii ațintiți asupra trenului. Oare îi vedea măcar? Fata n-ar fi putut spune sigur, dar bănuia că da... Probabil, se prefăcea că nu-i vedea în speranța că avea să fie lăsat în pace. Felul cum învârtea trenul în poală îi aminti de desenele pe care le făcuse și ea în ultimele luni de școală: relua la nesfârșit detaliile, mult după ce terminase ce avea de desenat. Doar ca să se poată preface că nu le aude pe fetele care vorbeau despre ea în cealaltă parte a clasei.

Câinele cenușiu se aplecă mai aproape și dintr-odată își trecu limba peste obrazul băiatului. El întoarse capul, ștergându-și fața udă cu mâna, iar Polly își dădu seama că plângea. Magnus îi linsese lacrimile.

Ceva se schimbă în ea, și, deodată, simți că nu se mai teme. Se lăsă pe vine lângă el.

– William! Ce s-a întâmplat?

El dădu din umeri, întorcându-se cu spatele la ea, aproape furios, iar Polly suspină. Când fusese nefericită, ea însăși n-avusese chef nici măcar să i se vorbească. El de ce ar fi avut?

– Scuză-mă! spuse ea. Dacă Rex n-ar fi stat neclintit lângă ea, ar fi plecat și i-ar

fi lăsat pe cei doi singuri. Te-am văzut în parcul conacului, spuse ea încet. De fapt, te-ai purtat destul de nepoliticos când ai râs de mine. Nu știu de ce ți s-a părut așa de caraghios că-l îmbrățișam pe Rex. Și tu îl lași pe Magnus să te lingă pe față.

Băiatul ridică în sfârșit ochii.

– E aiurea să îmbrățișezi un câine de piatră.

– Dar nu e un simplu câine de piatră!

William privi peste capul ei la Rex și ridică din umeri.

– Eu nu l-am văzut niciodată să învie. Am crezut că suntem numai eu și Magnus.

– Ba m-ai văzut! replică Rex indignat. Când erai încă... – aici făcu o pauză – ... în viață. M-am jucat chiar cu tine și cu Magnus pe plajă.

– Are dreptate, interveni Magnus, lovindu-l ușor pe băiat în umăr. S-a jucat. Eu l-am văzut.

– Poate mi s-a părut că te-am văzut. Poate ți-am văzut umbra pe nisip. William se uită încruntat la Rex. Dar numai cu coada ochiului. N-am crezut că ești adevărat.

Rex se așeză pe labele din spate, dezgustat.

– Încep să cred că ești mai deosebită decât mi-am închipuit până acum, i se adresă el lui Polly. Nici măcar nu ești membru al familiei și mă *vezi*.

– Tu cine ești, de fapt? o întrebă William cu aroganță.

– Locuiesc în conac, îi răspunse Polly privindu-l jignită. Sunt la fel de îndreptățită ca și tine să fiu aici.

William pufni, iar Polly își dădu ochii peste cap. Voise să-l ajute pe Rex să dea de Magnus, dar câinele cenușiu nu părea tocmai prietenos, și nici stăpânul lui nu era mai amabil.

– Hai să mergem! îi spuse ea lui Rex. Nu vezi că nu ne vor? Putem încerca să-i trezim pe ceilalți.

Era deja aproape de ușă, când băiatul o chemă din urmă:

– Te rog, nu pleca!

9. Povestea lui William

Îmi pare rău. William se ridică în picioare, mai puțin fragil parcă, iar Polly îi văzu pentru prima oară fața de aproape – ochii roșii, dârele de lacrimi întinse pe obrajii murdari. Nu sunt obișnuit să stau de vorbă cu oamenii. N-a mai fost nimeni, nu înțelegi? În toți anii ăștia. Faptul că ai venit aici și m-ai căutat... Am simțit deodată cât de singur am fost până acum.

Polly dădu încet din cap. Nu știa prea bine ce să-i spună – nu știa cât de multe știe el. Își dădea oare seama că e fantomă? Știa oare că murise și în ce condiții? Ar fi vrut să știe de ce el rămăsese, ca fantomă, de vârsta ei, din moment ce murise în

adolescență, dar nu-i era limpede cum ar fi fost mai bine să-l întrebe.

– Eu locuiesc aici abia de câteva săptămâni, murmură ea.

– Știu. V-am văzut când ați venit.

Polly clipi surprinsă. O deranja ideea că fusese urmărită. Pe de altă parte, asta era și casa lui – mai mult decât a ei. Și era silit să vadă o mulțime de oameni plimbându-se prin ea, zi de zi.

– Asta e camera ta? întrebă ea. Pot să ți-o arăt pe a mea, dacă vrei. Locuiesc într-un apartament sus, în turnul cel mai din dreapta, deasupra acoperișului. Are o fereastră rotundă.

– Nu știu dacă pot să vin, spuse el încet. Stau mai mult aici, în camera copiilor. De aici am amintiri frumoase. Aici am fost cel mai fericit, înainte să fiu trimis la școală. Uneori, ies și în parc, când e Magnus acolo. Dar mi-e greu să merg în altă parte.

Polly înghiți în sec. Nu-și imagina cum ar putea cineva să stea aproape numai într-o cameră timp de o sută de ani. Dar poate că, pentru fantome, timpul curgea altfel.

Se întinse și, cu un gest instinctiv, îl apucă pe William de mână.

El scoase o exclamație înăbușită și, o clipă, încercă să se retragă. Se opri însă, și, încet, degetele i se strânseră în jurul alor ei.

– N-am știut că poți să mă atingi, șopti el. Nimeni nu m-a mai atins până acum. Nici măcar nu m-a văzut nimeni. Doar Magnus.

Mâna îi era rece, dar părea reală, ca a unui copil normal.

– Probabil din cauza lui Rex, zise Polly. Vraja care face statuile să se trezească funcționează probabil și asupra noastră.

– Nu e nicio vrajă, pufni Rex. E numai din cauză că suntem de-aici, ținem de locul ăsta. Toți – da, da, știu, Polly, că tu nu faci parte din familie. Nu înțeleg de ce poți să ne vezi sau cum de-l poți atinge pe William. Dar, după cum vedeți, așa stau lucrurile. Deci haideți să stăm împreună! Aventuri! Emoții! Ce mai așteptăm? De ce stăm la palavre ca niște babe la gura sobei?

Polly își mușcă buzele.

– Eu mă gândisem doar să mergem în dormitorul meu. Nu prea e nicio aventură...

– Ba pentru mine este, îi zâmbi William sfios. Și îmi pare rău că am râs de tine. N-aș fi râs dacă știam că mă auzi.

Polly dădu din umeri.

– Probabil că arătam destul de caraghios strângând în brațe o statuie. Dar și tu l-ai fi strâns dac-ai fi simțit ce simțeam eu. Își trecu degetele celeilalte mâini prin blana deasă și aspră de pe ceafa lui Rex. Chiar ți se pare că sunt și eu de-a voastră? îl întrebă ea. De-asta am simțit nevoia să vorbesc cu tine atunci, în prima noapte, chiar dacă erai de piatră. Aveam sentimentul că nu-mi mai găsesc locul nicăieri.

– Cu siguranță ești de-aici, ca și noi, o asigură William. Altfel, n-ai avea cum să ne vezi pe mine și pe Magnus. În încăperea asta au intrat o mulțime de oameni de-a lungul anilor, și nimeni nu și-a dat seama că sunt aici. Vizitatorii nici măcar nu stau prea mult în cameră – probabil prezența mea îi dă un aer ciudat. N-am încercat să bântui pe nimeni, dar s-ar putea să simtă cumva că nu sunt bine-veniți aici.

– Deci stai în camera asta tot timpul și nu te duci nicăieri în altă parte în conac? Polly privi în jur: încăperea nu era prea mare, probabil nu mai lată de zece–doisprezece pași. Mi s-a părut că... te-am simțit, în salonul cel mare de joacă. Greșesc?

William clătină din cap.

– Nu, așa e. Sunt doar câteva locuri în care mă duc – în primul rând camerele de sus, unde mi-am petrecut foarte mult timp în copilărie. Le iau pe rând. Sau mai ies în parc. Dar, de obicei, vine Magnus încoace, după mine. Pe vremuri îl luam pe furiș în camera mea... înainte, când eram... înțelegi tu. N-avea voie, de fapt, dar mama se prefăcea că nu-l vede când dormea la mine sub pat.

Polly îl trase de mână.

– Hai, încearcă să te miști! Nu se știe niciodată. Scoase capul pe ușă și aruncă o privire afară, verificând să nu fie nimeni. Se furișă pe hol și-i făcu semn lui William s-o urmeze, dar el rămase șovăitor în prag. Ce este? întrebă ea temătoare: poate exista vreo barieră invizibilă pe care el n-o putea trece. Dacă te duci în parc, înseamnă că poți să ieși din camera asta.

– Știu... zise el și făcu un pas spre ușă, dar apoi își trase piciorul înapoi.

– Ei, încetează cu prostiile! Vocea lui Magnus era joasă, mai mult un mârâit, dar avea în ea un soi de căldură, o grijă și o preocupare care parcă nu se potriveau cu pieptul lui lat și cu aerul de câine vajnic, gata să pornească la drum peste munți și ape. Clătină supărat din cap și apoi sări, punându-și labele din față pe spatele lui William și împingându-l în hol. Haide! mormăi el. Ai fi putut să faci asta acum nu știu câți ani dacă n-ai fi stat aici să-ți plângi de milă.

– De ce nu mi-ai spus că pot să plec oricând vreau?

William se oprise în hol, privindu-și mâinile de parcă nu-i venea să creadă că e încă teafăr și nevătămat. Magnus făcu un salt după el și o porni înainte.

– N-ai încercat niciodată să pleci. Ai stat acolo, reparând trenulețul ăla la nesfârșit, iar eu am crezut că asta îți dorești. Dacă vrem să mergem, n-ar trebui să mai pierdem timpul, adăugă el și dispăru după colț, pe palier. E pe aici, în sus? îi

auziră doar vocea.

– Da! zise Polly și se repezi după el, sărind treptele câte două până sus la apartament, cu Rex și William pe urmele ei.

Auzindu-i cum duduie pe treptele de lemn, n-ai fi zis că sunt fantome. Păreau cu totul reali. Polly se trezi că zâmbește. Era ca atunci când se întorceau acasă, în micul lor apartament londonez, iar ea și tatăl ei hotărau să se ia la întrecere cu mama, care venea cu liftul.

Deschise ușa și-i pofti și pe ceilalți înăuntru.

– E cam mic – și încă n-am apucat să despachetăm toate cărțile și bagajele, zise ea, privind în jur.

Apartamentul lor părea foarte sărăcăcios în comparație cu camerele somptuos mobilate de la parter, iar Polly înghiți în sec, stingherită. William era obișnuit cu masa uriașă, din lemn de mahon, din salonul principal, cu sfeșnice de argint și cu mai multe seturi de tacâmuri la o farfurie. Ea avusese de gând să-i ofere un pișcot cam uscat... Deși, dacă stătea să se gândească, fantomele probabil nu mâncau.

– Hm... Probabil că nu seamănă cu saloanele de jos, zise ea cu stânjeneală.

William își trase nasul.

– N-am fost prea des în saloanele de jos. Deci care e camera ta?

Polly îi zâmbi recunoscătoare și deschise ușa dormitorului ei.

– Asta. Și uite, cea mai frumoasă e fereastra asta rotundă! Mie-mi place foarte tare.

William se urcă pe scaunul pe care Polly îl pusese lângă geam și privi afară.

– Se vede marea!

Ea râse.

– În prima noapte când l-am trezit, Rex m-a dus pe plajă. Până acum n-am locuit niciodată aproape de mare. Tu ești un norocos. Ai învățat să înoți din copilărie?

– Da, de când eram mic. Tu unde ai locuit înainte să vii aici?

– La Londra. Polly închise ochii și vorbi foarte repede. Îi venea încă greu să spună asta, chiar și unei fantome. Ne-am mutat aici pentru că tatăl meu a murit.

– Ah...

Îl auzi pe William mutându-se de pe un picior pe altul, ca și când n-ar fi știut cum să reacționeze, și deschise brusc ochii.

– Ești o fantomă! N-ar trebui să fii în stare să spui ceva mai mult decât „ah!“? Ești și tu mort.

Rex pufni surprins, iar Polly se înroși la față.

– Ah, scuză-mă!

William o privea fix, cu ochii căscați.

– Știai, nu? întrebă ea speriată.

– Bineînțeles că știam, nu sunt prost! chicoti el. Sunt doar mort.

– Uf!

Polly se strădui să se arate în continuare indignată, dar nu-i prea ieși. Situația i se părea mai degrabă amuzantă.

– Tot nu știu ce să-ți spun despre tatăl tău, murmură William. Ar fi fost îngrozitor dacă mi s-ar fi întâmplat mie.

Din sufragerie se auzi brusc un târșâit, apoi se lăsă o tăcere vinovată.

– Magnus! suspină William grăbindu-se afară din dormitor. Probabil, iar caută mâncare. E un hoț incorigibil.

– Adică poate să mănânce?

– Nu, sigur că nu. Dar îi place să încerce. Ce-ai făcut, câine rău ce ești? îl dojeni el.

Ogarul cenușiu avea o mutră plină de căință. Stătea lângă un teanc de hârtii căzute de pe masă.

– Nici măcar nu era vreun pic de mâncare acolo, nesuferitule! se ghemui William să strângă foile de pe jos, dar zâmbea. Ia uite, pot să iau obiectele astea în mână! zise el. Nici nu știi cât de ciudat mi se pare! Puse hârtiile pe masă, și în clipa următoare Polly îl văzu că se schimbă la față. Ce sunt astea?

– Mama mea. Face cercetări pentru o nouă expoziție.

Polly simți că i se usucă gâtul amintindu-și ce erau hârtiile de pe masă. Mama ei se trezise devreme și întinsese din nou fotografiile. Polly avusese noroc că reușise s-o pună la loc pe cea cu William și Magnus în seara dinainte.

Se repezi să i le smulgă băiatului din mână, dar era prea târziu. William ținea în mână o poză, privind-o cu buzele strânse. Apoi o aruncă pe jos. Polly simți o smucitură, ca și cum o rafală de vânt se stârnise brusc, iar aerul sclipi din nou în jur.

William dispăru înainte chiar ca fotografia lui de soldat să atingă podeaua.

Băiatul de pe jos zâmbea pașnic din poză, iar Polly simți cum lacrimile îi ardeau ochii.

Arăta abia puțin mai în vârstă ca William.

10. Singură

Polly se răsuci brusc auzind mânerul ușii. Chiar și Rex tresări. Fata se grăbi să bage fotografiile la loc în plic, încercând să-și aducă aminte cum fuseseră aranjate hârtiile pe masă.

Când ușa se deschise, Rex îi linse mâna, apoi se așeză la picioarele ei. Polly își șterse ochii cu mâneca. Cum putuse să fie atât de neatentă? Povestea lui William îi rămăsese pe undeva prin minte, dar de fotografiile și documentele întinse pe masă uitase. Nu doar ea, ci și Rex fusese foarte singur. Iar acum, din cauza ei, pierduseră ocazia de a-și face prieteni. Nu-și închipuia că o să-i mai vadă vreodată pe William sau pe Magnus. I se părea că William alesese să rămână pentru totdeauna copil, să se refugieze în perioada cea mai fericită a vieții lui, pentru că, după ce crescuse mai mare, plecase la război. Probabil, pozele îi treziră cele mai îngrozitoare amintiri.

– Ești bine, Poll? îi zâmbi mama ei puțin îngrijorată. Ai ochii foarte roșii.

– Cred că mă ia o răceală, murmură fata.

N-avea cum să-i explice că tocmai îl alungase pe unul dintre puținii prieteni pe care și-i făcuse vreodată amintindu-i cum murise.

– Of, fir-ar! Vrei să te bagi în pat?

Mama îi puse o mână pe frunte, dar Polly se răsuci nervoasă.

– Nu! N-am nimic, nu-ți mai face atâtea griji! Expresia rănită de pe fața mamei nu reuși s-o facă decât să se simtă și mai vinovată, dar nu se putea opri. Vreau să stau singură!

– Polly, iubito, încercam doar să văd dacă ești bine.

– N-ar fi trebuit să mă aduci în fundul ăsta de lume! Unde n-am niciun prieten și nici n-o să am vreodată!

Își dădu seama chiar în timp ce vorbea că e nedreaptă: nici acasă nu avusese prieteni, mai ales după ce luni în șir nu vorbise cu nimeni. Dar de ce trebuia mama să-și facă acum atâtea griji inutile?

Abia când văzu silueta cafenie-aurie furișându-se de sub masă, își dădu seama ce spusese, de fapt. Rex păru să se fi făcut mai mic când traversă camera, strecurându-se printre piesele de mobilier, în umbră, încât Polly abia dacă-l văzu. Dispăru în spatele ușii, aruncându-i o ultimă privire nefericită, iar fata rămase cu gura căscată, trăgând dureros aer în piept și aplecându-se înainte ca și cum ar fi primit un pumn în burtă.

– Polly! Doamne, tu chiar te-ai îmbolnăvit! o prinse mama de umeri, încercând s-o privească în ochi.

– N-am nimic! Plec afară! se răsti Polly tulburată, gândindu-se că trebuia să se

ducă după Rex.

N-ar fi trebuit să spună că n-are niciun prieten – nici măcar nu avusese asta în minte. Fusese doar supărată, atâta tot.

Se simțise atâta vreme singură, încât fuseseră primele cuvinte care-i veniseră pe buze, cu toate că nu mai erau adevărate. Pentru că acum avea, de fapt, un prieten. Poate chiar doi. Doi și jumătate, fiindcă, deși nu fusese prea politicos cu ea, Magnus nu părea să se poarte prea amabil cu nimeni. Dar acum reușise să-i îndepărteze pe toți.

– În niciun caz, nu pleci nicăieri în starea asta! zise mama cu fermitate. Te rog, du-te și pune-ți pijamaua, îți aduc o sticlă cu apă caldă.

– Ți-am spus că n-am nimic! zise Polly cu pumnii încleștați, uitându-se după mama ei, care intra în bucătărie. Era limpede că n-o poate convinge. Aaaaah!... gemu ea.

Nu suporta ideea de a fi prizonieră în apartament și ca mama să vină din jumătate în jumătate de oră să vadă cum se mai simte. Se repezi în dormitor, își înhăță rucsacul și-și vârî în el costumul de baie și un prosop. Le avea, de fapt, pregătite – mama îi tot promisese că aveau să meargă împreună să facă o baie, dar tot timpul intervenise câte ceva. Ceva care fusese mai important decât Polly. Ei bine, acum se ducea ea singură! Își pusese chiar și o carte și o tabletă de ciocolată în rucsac, așa că, dacă voia, putea să lipsească toată după-amiaza. Atârnându-și cureaua rucsacului pe umăr, se repezi la ușă și o trânti sfidător în urma ei.

Se duse mai întâi pe terasă, disperată să se împace cu Rex. Voia să-i spună că nu vorbise serios, că, de fapt, dacă stătea să se gândească, el era cel mai bun prieten pe care l-a avut de nu știu câtă vreme.

Statuia era la locul ei și peste tot vizitatorii admirau straturile de flori sau ședeau pe bănci la soare. Mai mulți copii se cățăraseră în tisă. Din păcate, nu era momentul potrivit pentru o explicație.

Polly oftă și-l mângâie pe Rex ușor pe bot, nevrând să ia în seamă gestul lui abia simțit de refuz. Apoi o porni către pâlcul de copaci de pe faleză și mai departe, pe poteca spre plajă. Se așteptase să fie plin de lume, dar soarele începuse să pălească: de pe marginea falezei văzu nori groși cenușii adunându-se deasupra mării. În timp ce ea cobora, lumea își strângea păturile și coșurile de picnic și urca înapoi spre conac.

– Nu-mi pasă, murmură Polly.

De fapt, ploaia chiar se potrivea cu starea ei de spirit. Se smiorcăi enervată când primele picături atinseră pământul și se îndreptă spre un mic loc uscat sub o ieșitură de stâncă. Era un adăpost, cel puțin pentru o vreme. Se ghemui acolo, privind morocănoasă marea. Cu doar jumătate de oră înainte, când se uitase pe fereastra dormitorului ei cu William, văzuse o întindere albastră scânteietoare – de un albastru profund, intens, radiind a vară. Acum era o magmă grea, cenușie-maronie, înălțându-se și coborând ca un uriaș covor scuturat.

Polly privi apa. Știa să înoate bine. Mai bine, de fapt, decât mama. Luase o mulțime de lecții de înot – ajunsese chiar să facă scufundări, adică atinsese nivelul maxim care se putea învăța la bazinul unde fusese înscrisă... acasă, la Londra.

Se ridică brusc, își trase tricoul peste cap, își apucă prosopul și costumul de baie din rucsac și se pregăti să intre în apă. Înota mult mai bine decât mama, așa că interdicția de a face baie în mare fără ea era o prostie. Plus că îi plăcea să înoate pe ploaie. Tatăl ei îi spunea întotdeauna că e cel mai bine să înoți când plouă, pentru că apa ți se pare mai caldă. Polly bănuise că spunea asta numai ca s-o înveselească atunci când ploua, dar...

O luă la fugă peste plajă, râzând tare de picăturile care-i udau umerii și spatele. Se aruncă în apă și țipă simțindu-i răceala bruscă, dar apoi senzația mării care o sorbi compactă înăuntrul ei i se păru incredibil de plăcută. Dădu din picioare spre larg, înotând leneș, fericită că e singură. Avea impresia că vede pe o rază de foarte mulți kilometri în jur. Apoi începu să lovească mai tare apa, îndreptându-se spre

bolovanul care ieșea din valuri chiar la marginea golfului. Văzuse oameni făcând plajă acolo mai devreme și i se păruse că n-ar fi fost greu să se cațăre pe el.

Răceala o năpădi când era cam la jumătatea distanței. Se insinuă treptat – la început, Polly nu-și dădu seama ce se petrecea. Apoi totul păru să încetinească. Brațele și picioarele îi deveniră tot mai grele, iar fiecare mișcare păru să necesite tot mai mult efort. Polly se opri și bătu apa pe loc, privind spre stâncă. Ploaia se întețise și ea. I se părea că vede printr-un văl cenușiu. Aruncă o privire înapoi spre țărm. Dacă reușea să ajungă la stâncă, mai trebuia să se și întoarcă – și ceea ce, cu cinci minute în urmă, păruse o aventură scurtă și ușoară devenise deodată o sforțare epuizantă. Mai bine se întorcea, își zise.

O porni înapoi spre plajă, spunându-și că n-are să-i ia mai mult de două minute să ajungă. Avea să se ducă la conac și să-și ia o ciocolată caldă la cafenea, una pe gustul ei, cu pișcoturi și cu frișcă deasupra. Dar, după ce mai dădu de câteva ori din mâini, nu mai fu în stare să viseze nici măcar la ciocolată: se concentră cu fiecare părticică din ea asupra înotului, asupra efortului de a-și smulge membrele dureroase din apa dușmănoasă.

Apoi un val o acoperi. Se văzu parcă din afară, ca și cum i se întâmpla altcuiva. Apa cenușie și opacă o înghiți cu totul, și ea se sperie și se zbătu să se ridice din nou la suprafață. Dar era încă departe de plajă.

Nimeni nu știa că e aici, își dădu seama Polly, chinuindu-se să rămână la suprafața apei și împroșcând stropi în jur. Chiar dacă țipa după ajutor, n-avea să vină nimeni. Mama nu știa unde plecase.

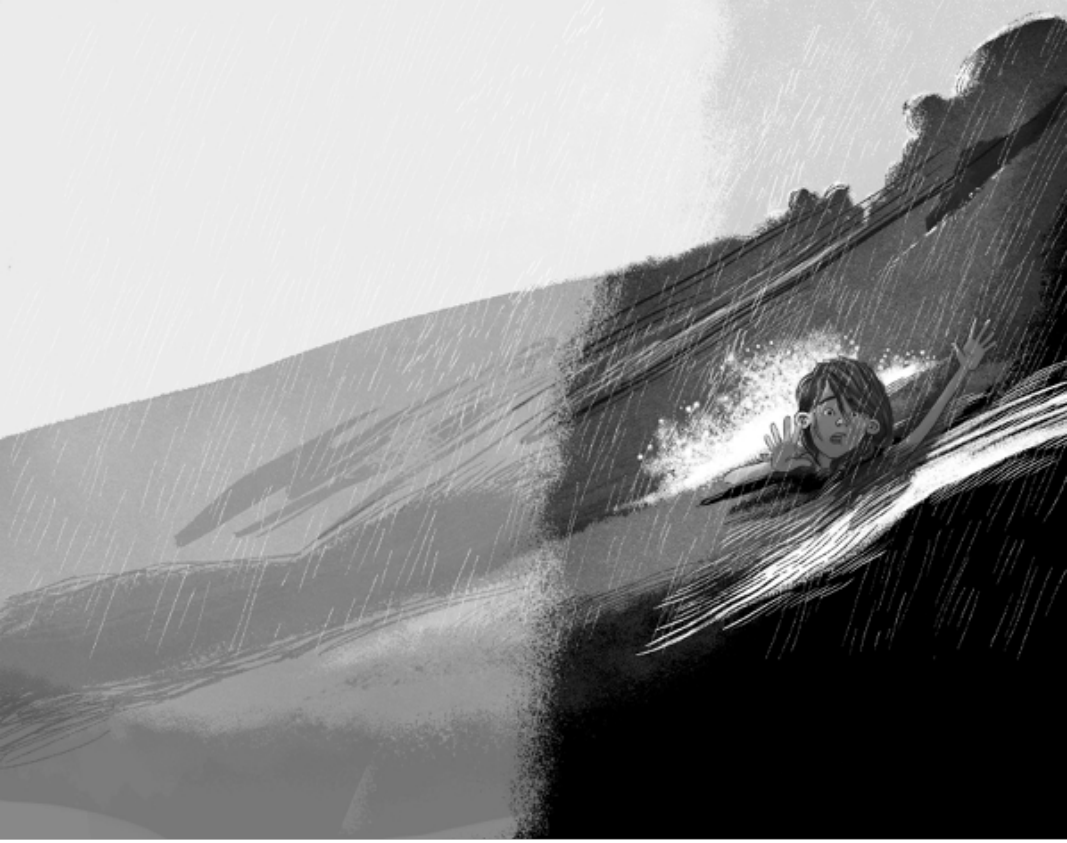

„Mami!“ Polly se sforță din răsputeri să înoate mai departe. Începea să-și dea seama cât de critică e situația, că riscă să nu mai fie în stare să ajungă la plajă. Nu putea să-i facă una ca asta mamei.

Strângând din dinți, reuși să mai înainteze puțin spre țărm, dar îi era atât de frig, încât abia dacă mai simțea ce face. Totul părea tulbure, ca în vis, iar marea o trase din nou în adânc.

Dar apoi reveni la suprafață, tușind ușor. Cineva o scutura, îi striga în ureche, și niște dinți – da, *dinți*! – o apucaseră de bareta costumului de baie.

– Proasto ce ești! Aici n-ai voie să înoți niciodată singură! Nu știi de curenții submarini? E foarte periculos!

Polly clipi amețită la William. Îi spusese că înota din copilărie, își aminti ea.

– Fantomele... pot... să înoate? tuși ea slab.

– Taci din gură și vino-ncoace! se stropși el, trecându-i un braț pe sub bărbie.

Rex dăduse drumul costumului ei de baie, iar el și Magnus băteau apa de o parte și de alta a lui William. Polly se zvârcoli, încercând să se întoarcă pe burtă. Se simțea groaznic să fie obligată să stea așa pe spate, dar Magnus îi mârâi la ureche, și chiar și Rex se răsti la ea:

– Stai cuminte!

Așa că încetă să se mai zbată și privi cerul plumburiu în timp ce William o trăgea înapoi spre plajă.

Veniseră după ea.

– De unde-ai știut că sunt aici? izbuti să îngaime Polly clănțănind necontrolat din dinți.

Era înfășurată în prosopul său, iar William și câinii stăteau în fața ei, privind-o furioși. Nu părea să le fie nici pe departe atât de frig pe cât îi era ei, iar Polly presupuse că era tot unul dintre avantajele fantomelor.

– Te-am văzut. Ai luat-o prin parc pe sub ochii mei, nu? Te-ai dus spre pâlcul de copaci și ai coborât poteca spre plajă, mârâi Rex. Părea mult mai înfuriat decât Magnus sau William – aproape că nu se putea uita la ea. Când a început ploaia, am crezut c-ai să te întorci, dar nici vorbă. Și pe urmă...

Se lăsă în jos, îndoindu-și labele din față sub el.

– Pe urmă ce? întrebă Polly.

– A fost ca prima oară, mormăi el. Când m-ai trezit. Ți-am simțit chemarea. Ți-am spus – misiunea mea era să am grijă de copii. Bineînțeles că te-am auzit.

– Dar n-am strigat, clătină Polly din cap. Știam că nu e nimeni să mă ajute.

– Ba eu *sunt*, replică el. Doar că ție nu-ți pasă de asta.

– N-am vrut să spun așa ceva! Am vrut doar să rănesc – și nici măcar pe tine, ci pe mama –, pentru că eram supărată. Polly se zbătu să dea la o parte faldurile prosopului, ca să se poată repezi să-l îmbrățișeze. Ești cel mai bun prieten pe care l-am avut nici nu mai știu de când, îi șopti ea în urechea muiată de apă. De fapt, pe care l-am avut vreodată. În toată viața mea.

Rex pufni rușinat, dar nu i se desprinse din brațe.

– Ahhhhh! făcu William și-și dădu ochii peste cap, iar ea se întoarse iute și îl

fulgeră cu privirea. Și eu te-am salvat! Nu prea te pricepi să fii recunoscătoare, nu?

Polly lăsă capul în jos.

– Mulțumesc. Și... îmi pare foarte rău. De fotografii. Uitasem că erau acolo. Am încercat doar să mă port frumos, să-ți arăt apartamentul nostru. N-am vrut să le vezi, în niciun caz. N-aș face așa ceva.

Ridică spre el o privire temătoare, îngrozită la gândul că ar fi putut-o suspecta de rea intenție.

William dădu din umeri, iar Magnus veni mai aproape de el, aplecându-se deasupra lui, aproape înconjurându-l. Ochii lui negri o priveau pe Polly cu neîncredere.

– Îți promit că n-aș fi făcut așa ceva, repetă ea, iar ogarul cenușiu își puse tăcut botul pe umărul băiatului.

– Știu, murmură William. Doar că... uitasem. Dinadins, probabil.

Polly dădu din cap. Nu știa ce să spună. Nu știa nici măcar dacă el vrea să vorbească despre asta. Poate cândva, într-o altă zi.

Rămaseră tăcuți timp de câteva clipe, apoi ea șopti:

– Eu trebuie să plec. Adică... trebuie, îmi pare rău! Din cauza mamei. Eram foarte supărată și am țipat la ea. Și nu se poate, nu am dreptul. Îi e foarte dor de tata și nu e corect... să-mi vărs nervii pe ea.

– Nici față de tine nu e corect, zise încet William.

– Nu, dar...

Polly dădu din umeri. Era greu să discuți cu o fantomă despre oameni care muriseră recent.

– Poate a avut nevoie să audă, de fapt, ceea ce i-ai spus, zise Rex deodată. N-ar trebui să fiu eu singurul care are grijă de tine, nu?

Polly își încleștă pumnii, înfigându-și unghiile în palme, simțind deodată că trebuie să-și apere mama.

– A fost îngrozitor de greu pentru ea, spuse. Și, oricum, nu țin să aibă prea multă grijă de mine. Doar puțin. Vocea îi tremură. Ah, trebuie să plec!

Deschise ușa apartamentului și băgă numai capul, întrebându-se unde era mama și cât de gravă devenise între timp situația. Lipsise doar vreo două ore, dar mama îi ceruse să meargă la culcare, iar ea, în loc de asta, țipase și fugise de acasă. Măcar i se mai uscase puțin părul – arăta mai degrabă umed de ploaie. Mama n-avea să-și dea seama că fusese în mare.

– Polly! Mama sări de pe un scaun de la masa din sufragerie. Doamne, scuză-mă! Am fost să te caut prin tot parcul. Nu știam unde te-ai dus.

Polly o privi lung, uimită. Se așteptase s-o găsească supărată.

– M-am dus pe plajă...

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că te supără ceva. Nu prea am stat cu tine în ultima vreme, nu? Vocea i se întristă deodată, iar Polly își lăsă rucsacul pe podea și fugi s-o îmbrățișeze. S-au petrecut atâtea în ultima vreme... a fost o ocazie să ne mai luăm gândul, înțelegi? Viața asta nouă...

– Nu-i nimic, mami, nu-ți face probleme! Și îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Acum m-am liniștit. Fata suspină încet. Își dorea tare mult să-i poată explica mamei ce i se întâmplase în ultima vreme – cum îi cunoscuse pe Rex, pe William și pe Magnus și cum simțea că sunt primii ei prieteni după multe luni de singurătate.

Masa era acoperită iar de fotografii și de scrisori, iar Polly le zâmbi lui William și lui Magnus care o priveau țintă din poză.

– Ai mai descoperit ceva despre el? întrebă ea luând fotografia în mână.

Pe spate scria ceva, își dădu seama. „William în ziua când a împlinit unsprezece ani, 4 mai 1910“.

– Am citit scrisoarea pe care ofițerul lui superior le-a trimis-o părinților. E cumplit de tristă. A murit în Bătălia de pe Somme, în iulie 1916. Mii de oameni au pierit acolo chiar în prima zi. Ce este, iubito?

Polly privea țintă data de pe spatele unei fotografii.

– Nu se poate, murmură ea.

– Am scrisoarea, poți s-o citești. Dar cu mare grijă.

– Dar uite, mami, nu avea vârsta necesară! Dacă împlinise unsprezece ani în 1910, înseamnă că avea abia șaisprezece la înrolare! Nu se poate, doar nu trimiteau adolescenți de șaisprezece ani pe front, nu? se uită îngrozită la mama ei.

– Nu, sigur... Trebuia să ai optsprezece ani ca să te înrolezi și nouăsprezece ca să fii trimis peste hotare. Bietul băiat! Mama luă fotografia și se uită cu atenție la fața solemnă a lui William. Ai dreptate. Probabil, s-a dat drept adult. O mulțime de

băieți au făcut asta. Își doreau cu disperare să lupte, să-și apere țara și familiile.

Polly dădu din cap.

– Poate William voia să apere Penhallow...

– Probabil, fu mama de acord, privind la fotografia în care apăreau trei tineri în uniformă. Nu m-aș mira ca el, Bertie și Harry să fi fost la același liceu și să se fi hotărât împreună să se înroleze.

– Pot să fac o copie după poza asta? întrebă deodată Polly. Cu William și cățelul lui?

– Cred că da... o privi mama nedumerită, iar fata simți că trebuia să-i dea o explicație.

– Uite, în ea e abia puțin mai mare decât mine. Mi se pare interesant... să mă gândesc cum a trăit aici, în casă. Și e făcută pe treptele terasei. Am stat și eu pe ele... Mi-ar plăcea s-o pun pe perete.

„Aș vrea să am și o fotografie cu Rex", continuă ea în gând. „Probabil, aș putea să tai stema de pe una dintre broșuri – sau să fac o poză statuii." Dar nu era același lucru.

– Ai găsit cumva un câine pe plajă? o întrebă mama zâmbind.

– Ce? zise Polly, înghițind în sec și întrebându-se de unde știa mama – de fapt, *ce* știa, mai degrabă.

– Ești plină de păr, uite!

Mama se întinse și-i culese de pe tricou un fir auriu de păr.

– Da, zâmbi Polly. Am întâlnit un ogar foarte frumos.

Nici măcar nu observase firele de blană. Începu să le culeagă, adunându-le într-o grămăjoară în mână. Mâine, când se întâlnea din nou cu Rex, avea să-l tachineze puțin. Să-i spună că e cazul să se pieptene și să-și curețe blana.

Mâine! Polly puse capul pe umărul mamei. Aveau să fie multe zile de mâine, cu Rex și William – și chiar și cu Magnus. Și poate și cu alți câini – cine știe...

CONACUL
PENHALLOW
BUN-VENIT!

Holly Webb era editor pentru copii când și-a publicat primele cărți la editura la care lucra. De atunci, a scris peste o sută de cărți pentru copii. În prezent, Holly locuiește în Berkshire cu soțul și cei trei fii ai ei. De fiecare dată când încearcă să scrie la laptop, pisicile sale își găsesc mereu de lucru pe lângă ea.